

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (FR.HRABICA)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 16. května

Lékaři bez hranic kritizují dohodu mezi EU a Tureckem

Světové velmoci podpoří vyzbrojení Libye pro boj s radikály

Čeští diplomaté a vědci vyzvali dopisem Brity, aby zůstali v EU

Ovčáček přijal na Hradě bavorského šéfa Alternativy pro Německo

Platby za státní pojištění by měly vzrůst až o 5 GKč, plánuje Sobotka

Zastupitelé KDU-ČSL v Brně rezignovali na své posty v městské radě

Za protičínskou demonstraci čelí žalobě vnitro i útvar Komorouse

Vězeňská služba navrhla přerušit Janouškovi trest na rok

Počasí v Praze: přeháňky, 14

pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Zijeme v podivné to době, kdy máme údajně až neskutečné možnosti být v několika minutách informováni, co se ve světě děje ať pomocí rádia, televize nebo internetu, ale když tak o tom přemýšlím, lze zároveň říci, že v několika minutách můžete být oblneni či desinformováni o tom, co se opravdu děje kolem nás. Není to tak dávno, co zrušili registrační nálepky na autě.

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, Až před pár dny jsem se dočetl v SMH, že pan David Bond z UTS zjistil, stouplo o 148% pokutování penzistů, 72% občanů mezi věkem 50 a 65, že jedou v neregistrovaném a nepojištěném vozidle, pokuta přes \$1000.

Takže myslím, že vládní akce, aby se zrušili nálepky na auta, byla záměrně vymyšlená proti občanům. Nálepka připomínala, kdy je nutno auto registrovat.

Uvědomte si, že se dozvíte nedůležité události, jako že někdo přepadl pekařství a že hořela chalupa v Kangaroo valley, ale nikdo vám neřekne o obrovských podivných opakovaných úhynech ryb a mořských živočichů na březích Chile

O tom, kolik území Austrálie bylo prodáno Číně. O nemohoucnosti obyvatel Bondi beach zastavit přeměnu historického Bondi Pavilonu na podivné obchodní centrum. O nemohoucnosti obyvatel Bendiga zastavit stavbu muslimské mešity.

Co myslíte, může politik nebo organizace vytvářet seznam lidí, kteří nesouhlasí s politikou vládnoucí strany, nesouhlasí z islámem, nesouhlasí z prodejem země Číně a podobně? Tím se stávají vlastně dneska nežádoucími? Zítřka to může být seznam lidí určených k internaci v převýchovných táborech, pozitíř seznam

lidí určených k zastřelení...historie, pamatujete? Co budete moci dělat, až se demokraticky rozhodne zavedení zákonů šarija?

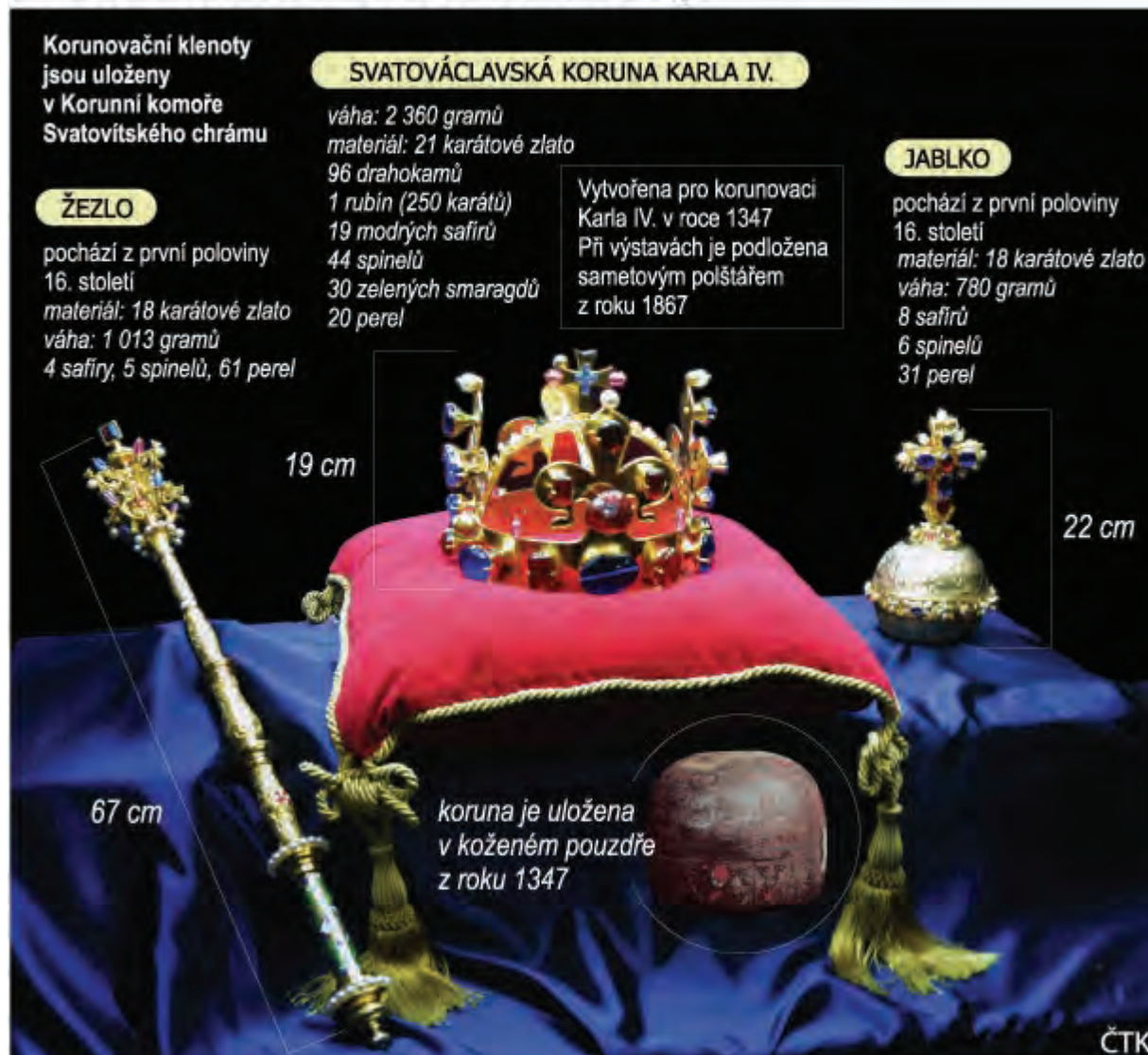
Řešil bychom si pomáhat.

rozkošné, nebojácné, ba oprsklé zvířátko velikosti větší veverky. Když zrovna hoduje, tak ignoruje i přítomného člověka. <https://en.wikipedia.org/wiki/Numbat> Dospělák i s krásně chlupatým ohonem měří 35 – 45 cm, váží 280 – 700 g a když vyplázne svůj dlouhý lepkavý jazyk tak

tedy za potravou se vydává po rozbřesku, kdy jsou aktivní i termiti a nebo k večeru. K tomuto mu slouží vynikající zrak, nejlepší ze všech vačnatců. Přes noc a v létě přes horký den, obvykle chrní a nebo jen jaksi strne – znehybní, a to v zimních měsících, kdy jsou dlouhé noci až na 15 hodin. Takto

bydlí buď v dutině kmene stromu a nebo noře. Tato je 1 – 2 m dlouhá, zakončená kulovitým hnízdem, které si vystele suchým a měkkým materiálem, travinami a nebo peřím či srstí. Mamina je obvykle gravidní 14 dnů a potom mívá obvykle 4 mládřata ve vaku, nevaku. Jako kuriozita mezi vačnatci vak nemá, jen zvláštní ochlupení v okolí 4 bradavek na kterých jí pak přisátá mládřata visí. V Zoo v Perthu, když na to mamina nemá, odchovávají mládřata i manuálně, tedy ručně

České korunovační klenoty

Korunovační klenoty jsou uloženy v Korunní komoře Svatovítského chrámu

SVATOVÁCLAVSKÁ KORUNA KARLA IV.

váha: 2 360 gramů
materiál: 21 karátové zlato
96 drahokamů
1 rubín (250 karátů)
19 modrých safírů
44 spinelů
30 zelených smaragdů
20 perel

Vytvořena pro korunovaci Karla IV. v roce 1347
Při výstavách je podložena sametovým polštářem z roku 1867

JABLKO

pochází z první poloviny 16. století
materiál: 18 karátové zlato
váha: 780 gramů
8 safírů
6 spinelů
31 perel

ŽEZLO

pochází z první poloviny 16. století
materiál: 18 karátové zlato
váha: 1 013 gramů
4 safíry, 5 spinelů, 61 perel

19 cm

22 cm

67 cm

koruna je uložena v koženém pouzdře z roku 1347

ČTK

Numbat.

George Švehla 23. 03. 2016.

Jak už bývá u klokanů zvykem, tak tento kontinent mimo jiné oplývá i zvířátky jaká jinde nenajdete. Tím ovšem myslím zvěřinu domorodou, tedy indigenou. Ve své většině zdejší savci oplývají kapsou. Jsou to vačnatci všech velikostí, barev a tvarů, žijících snad v každém ekosystému, pouště nevyjímaje, jako třeba vakokrt.

V dobách než Terra Australis Incognita začal osidlovat bílý muž, žil jeden z těchto vačnatců téměř na celém jihu kontinentu. Jak se bílý muž zabydloval a s ním dovezení predátoři jako kočky, lišky a podobně, tak valem ubývalo přirozeného habitatu nejen tomuto vačnatci ale i jiným druhům i nevačnatým, jako žáby, hadi ba i ryby a ptáci. A tak mnohé už nespátříme živé. Vyhnuly. Jiné, jako předmět dnešního povídání, přežívají na malých ostrůvcích divočiny poblíž jižního pobřeží na jihu a západu kontinentu.

Numbat (*Myrmecobius fasciatus*) je

měří o 6 – 9 cm více. Proč ten dlouhý jazyk? Tento bušový komediant se živí téměř výhradně termity. Proto se mu někdy říká i pruhovaný mravenečník. Nemá však silné drápy jako mravenečník skutečný a tak na pevné, jako z betonu postavené termitiště jeho drápy nestačí. Proto si čichem a sluchem nachází termiti podzemní chodby, které si tito budují na cestu za potravou, obvykle uschlé kmene stromů, a zeminou se pak těch několik centimetrů

k chodbičce numbat prohrabe a pak už jen vyplázne jazyk a hoduje. Takový dospělák potřebuje za den slupnout kolem 20 000 termitů. Tito mu poskytnou nejen potřebné živiny, ale i překvapivé množství tekutin a tak tento rozverný chlupáč nepotřebuje téměř pít vodu. Numbat pobíhá po povrchu země podstatně déle než homo sapiens. Od vačnatců se oddělil, čili divergoval, někdy před 32 – 42 miliony lety, během pozdního eocénu. Numbat je zvířátko striktně denní,

"Za komunismu byli lidé, kteří se : a) namočili a poučili, b) namočili a nepoučili, c) nikdy nenamočili..."

(A vždycky dodávám, že ty první dvě kategorie, zvláště ta druhá, se snaží ve společnosti vytvořit falešný - a pro sebe alibistický - dojem, že ta třetí kategorie vůbec neexistovala, ač ve skutečnosti byla nejpočetnější...) Vratislav

Vážení čtenáři, vyslechněte naši prosbu: nedovolte zaniknout těmto nevýdělečným Novinám - pomozte jim tím, že je předplatíte sobě nebo i někomu jinému. Děkujeme.

Úterý 17. května

Senát USA otevřel dveře žalobám na Rijád za útoky z roku 2001 a Německá policie vyšetřuje další případy sexuálního obtěžování
Syrská přechodná vláda by měla být ustavena do srpna, řekl Kerry
TOP 09 chce zrušit 16 opatření vlády, dala je na Seznam nesvobody
Senátní hospodářský výbor nepodpořil přísnější regulaci hazardu
Zeman jmenoval Bendu a Nidetzského novými členy rady ČNB a ČR připraví podrobné podklady k různé kvalitě potravin v EU
ČSBS souhlasí s projevem svého předsedy v Terezíně
Počasí v Praze: oblačno, 14°C

Středa 18. května

EK dává Polsku čas do pondělí k řešení sporu o ústavní soud a NATO diskutuje, jak přesně posílit svou přítomnost na východě
Papež uznal, že není možné otevírat hranice migrantům dokofán
Chovanec má mandát od vlády v pátek v Bruselu dále odmítat kvóty
Zeman před stíhaným hejtmánem vyzdvihl presumpci nevinu a Lesy u Řičan jsou státu, nikoliv Lichtenštejnů, potvrdil soud
Zástupci Interpolu jednájí v Praze o bezpečnosti Evropy
Soud Halu zprostil viny z držení dětské pornografie
Počasí v Praze: oblačno, až 18°C

Čtvrtek 19. května

NATO chce ve Středozezemním moři více podpořit námořní operaci EU a Do Středozezemního moře se zřítilo dopravní letadlo egyptských aerolinií
Premiér Černé Hory podepsal protokol o přistoupení země k NATO
Návrh zákona o rozvědce narazil, úřadům vadí její velké pravomoci
Odbory DPP vyhlásily kvůli odvolání Ďuriše stávkovou pohotovost a Babiš čelí trestnímu oznámení kvůli výhodnějším půjčkám od bank
Alza.cz ukončila spolupráci se srovnávačem cen Heureka a Jihočeský kraj navrhuje zdanění finanční náhrady pro církev
Počasí v Praze: skoro jasno, 21°C

Pátek 20. května

NATO chce znovu jednat s Ruskem, než vyše posily na východ a Demonstranti vtrhli do vládní čtvrti Bagdádu a střetli se s armádou
Egyptská armáda objevila v moři trosky airbusu a ostatky cestujících
Země EU kývly na snazší zastavení bezvízového styku pro nečlenské státy a Štěch připustil, že Senát nyní nepropisuje neschválení rozšíření pravomocí NKÚ
ČSSD se musí omluvit Johnovi za výroky o tunelování dopisem i na webu
Hašek hrozí církvím Ústavním soudem, překračují právní restituční smlouvu
Policie vyklidila squat Klinika, budovu předala majiteli, ale marxisté do ní opět vnikli
Počasí v Praze: skoro jasno, 23°C

Víkend 21. – 22. května

V Rakousku proběhlo druhé kolo voleb prezidenta Islámský stát vyzval k útokům v EU a USA během ramadánu a Irácká armáda chystá ofenzivu proti Fallúdži obsazené islamisty
Evropa měla naivní názory na migraci, řekl Sobotka při návštěvě Izraele
Majetkový úřad považuje vniknutí extrémistů do Kliniky za protiprávní a Pelikán zřejmě nestáhne nový zákon o státním zastupitelství
Do Průck se v sobotu vydalo cca 20.000 chodců a cyklistů
Ve věku 85 let zemřel v Praze výtvarník Adolf Born
Počasí v Praze: jasno, 29°C

Pondělí 23. května

Turecko pohrozilo vypovězením dohod s Evropskou unií Rakouským prezidentem byl zvolen zelený Van der Bellen a Netanjahu odmítl francouzský návrh na blízkovýchodní konferenci
V syrských pobřežních městech zemřelo při explozích přes 100 lidí
CzechTourism utrácel neohospodárně, NKÚ podal trestní oznámení
Z ulic v ČR zmizí vojáci, 1. stupeň ohrožení terorem ale platí dál a Plzeňský kraj žaluje ministerstvo financí kvůli penále za dotace
Případ odcizení prezidentské zástavy na Hradě jde k soudu
Počasí v Praze: oblačno, až 26°C; večer bouřka a slývák

Úterý 24. května

Nizozemský parlament podpořil odebrání občanství islamistům a Na závěry o stavu právního státu v Polsku je brzy, říká Zaorálek
Zastupitelský úřad v Damašku hájí misi českých vojáků na Golany
Vyšetřovatelé popřeli zprávu o výbuchu na palubě letadla EgyptAir
Pro ČSSD byl ve sporu o Lidový dům partnerem Altner, řekl Zeman
Poslanci přehlasovali Zemanovo veto školského zákona Herman neuspěl u soudu ve sporu o odvolání z čela ÚSTR
Policie vypudila neomarxisty z Kliniky, ti ji ale znovu protiprávně obsadili
Počasí v Praze: oblačno, 22°C, odpoledne dešť

Středa 25. května

Republikánské primárky ve státě Washington vyhrál Trump a Švédský soud potvrdil platnost zatykače na Juliana Assange
Řecké úřady pokračují v evakuaci uprchlíků z tábora Idomeni
Rusko vyměnilo odsouzenou Savčenkovou za dva odsouzené Rusy
Sněmovna neschválila protikuřácký zákon, vyvolalo to spory v koalici a Babiš po hlasování prohlásil, že z dění ve vládní koalici je "otrávený"
Zeman jmenoval Rusnoka od července guvernérem ČNB
Kárný senát NSS zbavil funkce zlínského soudce Bobka
Počasí v Praze: postupně vyjasnění, až 20°C

Čtvrtek 26. května

Orbačov podpořil anexi Krymu, a tak pět let nesmí na Ukrajinu a Clintonová používáním soukromého mailu porušila vládní pravidla
Zaměstnanci francouzských jaderných elektráren stávkují, výroba klesla
Senátoři schválili ministerskou cenzuru internetu
Sobotka by chtěl protikuřácký zákon prosadit ještě do konce volebního období
Ústavní soud odmítl stížnosti poslanců kvůli schvalování EET ve sněmovně
Senát neschválil novelu o rozšíření pravomocí Nejvyššího kontrolního úřadu
Rafinerie v Kralupech zastavila kvůli mimořádné události zpracovávání ropy
Počasí v Praze: oblačno, až 23°C

Pátek 27. května

Politici EU tajně jednájí o plánu B pro případ brexitu Obama jako první americký prezident navštívil Hirošimu Putin zahájil návštěvu Řecka, první v EU v letošním roce
Jednání Sněmovny skončilo kvůli Babišově absenci předčasně
Babiš měl podle Sobotky změnit program a přijít na koaliční radu
Ministr Pelikán je proti snižování hranice trestní odpovědnosti
Do ČR přijel americký vojenský konvoj, který míří do Pobaltí
Organizátoři protičínské demonstrace podali správní žaloby
Počasí v Praze: oblačno, přeháňky, 24°C

Víkend 28. května – 29. května

Na ISS úspěšně testovali nafukovací modul BEAM Hollande a Merkelová uctili památku mrtvých u Verdunu Pro odklad letní olympiády kvůli viru zika není důvod, tvrdí WHO
Zeman doporučil krajům řešit spory s církví o majetek dohodami a ČR podle Rusnoka patří do eurozóny, ale ještě do toho nedozrála
Blok proti islámu byl rozpuštěn, vzniká Iniciativa Martina Konvičky
Ve Zlíně je nová expozice historie filmových ateliérů a festivalu
Silné sobotní bouře zasáhly hlavně jih a východ Čech
Počasí v Praze: oblačno, až 26°C

Ekologické pálení knih?

Vítězslav Kremlík NevPes
Školy města Portland schválily zákaz všech učebnic, které „vyjadřují pochybnosti o vážnosti klimatické krize nebo o tom, že je zaviněna lidskou činností“. Poslali byste své děti do takové školy, kde se zakazuje kladení otázek?
Americké město Portland se pyšní tím, že bylo první v USA, které (v roce 1993) přijalo komunální plán snižování emisí uhlíku. V květnu 2016 se město vyznamenalo znovu, když místní školská rada odhlasovala, že ve školách zakáže jisté učebnice.
Ekologický web Thinkprogress.org píše: Portland ze škol vykázal knihy, které popírají klima. Tomu bych se nedivil. Učebnice, která popírá existenci klimatu nebo vzduchu, je

dobrá leda do stoupy. USNews.com zase píše: Portlandské školy zakazují výukové materiály, které popírají změnu klimatu. I tady bych se zákazem souhlasil. Popírá, že existovaly třeba doby ledové, to je bláznovství, které do učebnic nepatří.

Jenže novinové titulky jsou zavádějící. Zakázané učebnice nic tak bláznivého ve skutečnosti nekázaly. Dotyčné učebnice se provinily jen tím, že používaly slůvko „možná“. Školská rada se usnesla, že bude zakázáno používání „textů, které vyjadřují pochybnosti o vážnosti klimatické krize nebo o tom, že je zaviněna lidskou činností“. Novináři citují uvědomělého žáka, který před školskou radou řekl: „Je nepříjemné, aby ve školách byly učebnice, které šíří pochybnosti o lidském zavinění a naléhavosti krize.“

Klimatologové sice nevědí, zda zdvojnásobení koncentrace CO2 povede k oteplení o 0,5 °C nebo o 6 °C (tzv. „citlivost klimatu“), ale my na pochybnosti právo nemáme?

Celá akce je dílem Billa Bigalowa, autora ekologicky alarmující knihy People's Curriculum for the Earth. Vadí mu, že učebnice dějepisu užívané na amerických středních (History alive, McDougal Littell's Modern World History) sepsané kolem roku 2000 neodrážejí dnešní úroveň klimatického poznání. Jsou patnáct let zastaralé. Nepíše o uhlí jako o největším klimatickém zlu, ale jen jako o zdroji energie ve století páry. A když už se o skleníkovém efektu učebnice trochu zmíní, „text je plný skeptických výrazů jako možná nebo snad či nelze vyloučit“.

Nedávná analýza (2015) ukázala, že skeptický jazyk používají i učebnice v Kalifornii. „Zatímco ostatní učebnice přírodních věd uvádějí přehled faktů, texty o změně klimatu používají jazyk nejistoty jako možná nebo nelze vyloučit.“ Analýza si navíc stěžuje, že podle těchto učebnic by klimatická změna „mohla mít i nějaké pozitivní účinky“.

„Farmaři v oblastech, které dnes jsou příliš chladné, by časem mohli mít i dvě úrody ročně místo jedné... avšak řada účinků oteplování tak pozitivní nebude.“ Takovýto text autoři analýzy nepokládají za vyvážené uvádění pro a proti. Ale varují, že takovýto jazyk „vede k pochybnostem o klimatologii a oslabí pocit naléhavosti při řešení této krize“. Co je tedy vlastně úkolem školy? Předávat znalosti a učit děti samostatně myslet? Nebo vychovávat lidi s pevnou vírou, kteří bez otázek plní zadané úkoly?

Bill Bigelow ve svém článku pro média celou akci vykládá tak, že „oregonské školy volají pro klimatické spravedlnosti“. Celá anabáze vyplynula z dlouhého jednání místních škol s politickým hnutím 350.org. Bigelow soudí, že škola je tu od toho, aby mládež burcovala, vychovávala z dětí uvědomělé bojovníky za „klimatickou spravedlnost“ (čti: za zdražování energií a potravin).

Spoluautorem kontroverzního rozhodnutí školské rady byl i Mike Rosen, klimatolog. „Neříkám, že budeme ty učebnice pálit. Neříkám, že ty učebnice máme zničit,“ hájí se.

„Mluvíme jen o tom, že chceme, aby ty texty správně odrážely nejnovější úroveň poznání.“ Radní Christine Miles také odmítla, že jde o novodobé pálení knih. „To je velké nedorozumění. My pouze aktualizujeme vědecké materiály pro své studenty.“

Otázka zní, zda za těch 15 let opravdu vědecké poznání tak pokročilo, jak myslí pan Bigelow. Většinu těch 15 let zabrala pauza v globálním oteplování, kterou klimatologické modely neumí vysvětlit. A nepředpověděly ji. A vykazovat ze škol pochyby a otázky asi není zrovna cesta, jak žáky naučit samostatnému kritickému myšlení. Podle mého soudu do knih, které se zabývají prognózami budoucnosti (klimatologické scénáře), jazyk nejistoty asi patří. Protože budoucnost ještě nenastala. A pak je tu otázka k zamyšlení pro rodiče. Opravdu chceme, aby škola naše syny a dcery převychovávala a vštěpovala jim víru v oficiální ideologii vlády, OSN nebo jiné instituce? Nebo má každý rodič právo svému dítěti vštěpovat svoje hodnoty a svoje vlastní přesvědčení?

Vítěz je vítěz - Volby v Rakousku.

V rakouských volbách vyhrál Alexander Van der Bellen a Norbert Hofer prohrál. Rozdíl je 0,6 procenta, což nic nemění na tom, kdo vyhrál a kdo prohrál. Diskutabilní ale je, kdo je poražený, a zdá se, že je to Rakousko samo. Naši političtí předáci museli naskočit do vagonu s muzikou a hned blahopřáli Van der Bellenovi k vítězství nad populismem. Jenže Van der Bellen je též populist a extrémista. Je to dlouholetý předseda Zelených, tedy nesyntetizované extrémistické strany, která ve všem fundy funkčně nahrazuje rozkladnou činnost strany komunistické. Hofer je euroskeptik, nicméně bezmála polovina voličů při vysoké volební účasti mu dala svůj hlas. Populismus ze své definice prosazuje rychlé a líbivé, leč neuskutečnitelné projekty řešení složitých problémů. Potíž je v tom, že neexistuje demokratický mechanismus, který by tu zoufale neúspěšnou partu vyměnil. Aston = NevPes

Myslieť si, že všetci v Austrálii sa majú dobre, je prehnané a mimo reality

Publikované marec 29, 2016 autorom Majka Kudlíková

Silvia je z Podolíncu. Po Gymnázium v Kežmarku študovala vysokú školu v Trenčíne, konkrétne Biznis manažment na City University – (americká univerzita na Slovensku). Po 2 rokoch sa vďaka priateľovej novej práci dostala do Austrálie a tam vysokú školu doštudovala v odbore Manažment cestovného ruchu.

Svoje austrálske dobrodružstvo odštartovali v meste Adelaide (Južná Austrália) a časom sa presťahovali do štátu Queensland. Život im obohatili chlapičky dvojčičky a spoločne si užívajú v hlavnom meste tohto štátu, v Brisbane.

Silvia, predpokladala si počas štúdia na Slovensku, že ťa vietor zaveje tak ďaleko?

Vôbec nie. My sme asi patrili medzi prvú generáciu, ktorá začala chodiť viac na západ a chcela vyskúšať prácu v inej krajine. Tým, že sa otvorili hranice do Európy a svetu, tak sme mali možnosť viac cestovať. Ja som síce počas vysokej školy chodila pracovať cez prázdniny do Londýna, no nebolo by mi napadlo, že skončím v Austrálii a ostanem tu tak dlho. Človek akosi začne, dni ubiehajú a menia sa na roky. A tak to nejak išlo, že sme sa tu zabývali, takže pre nás sa stala Austrália nie len príležitosťou, ale aj druhým domovom.

Bola pre teba práve Austrália vysnívaná krajina?

Austrália bola môj cestovateľský sen, ale nikdy by som si nepredstavila, že bude skutočnosťou.

Čo na to tvoja rodina? Mala si 20 rokov a zrazu si odišla na druhý koniec sveta.

Myslím, že oni to brali ako veľkú šancu, ale nebolo to pre nich ľahké. Človek si to až s odstupom času uvedomí. Keď má človek 20, tak ten reálny svet ešte veľmi nezažil. Mój život na Slovensku bol vyplnený len študovaním. Bola to veľká šanca a moja rodina to takto brala. Určite nerátali s tým, že tu ostaneme tak dlho, ale sú radi. Nie je to ľahké ani pre nich, ani pre nás, je to predsa diaľka ale myslím, že to bola veľmi dobrá skúsenosť a šanca, ktorej sme sa chopili.

Ako 20-ročná dievča si prišla do Austrálie a čo tam? Uvedomovala si si, že teraz začínajú život alebo si si jednoducho myslela, že všetko nejak bude?

Ja som to možno mala jednoduchšie v tom, že som tu prišla s priateľom. On si tu našiel prácu, takže som sa mohla sústrediť len na štúdium a na splatenie školy. Boli sme dvaja a tak sme sa mohli skôr usadiť a zabehnúť. Tým, že som nemusela sama riešiť, že potrebujeme peniaze na bývanie alebo na jedlo, mohla som sa sústrediť len na štúdium a zarobiť na školu.

Nebolo to jednoduché, všetko bolo v angličtine, škola, úrady, učiteľia, kamaráti, to bol asi najväčší skok. Čo sa týka kultúry, tak Austrália je veľmi podobná Európe. Nemala som žiadny kultúrny šok. Človek si zvykne, že niektoré veci sú iné, ale nebola to až taká veľká zmena.

V súvislosti so školou, všetko si si musela hradiť sama? To si človek to vzdelanie asi inak váži, však?

Spromovala som, vyplatila som všetko a začala som od začiatku. Stálo to veľa odriekania, ale človek má cieľ a nepoddá sa. Kúpila som si letenku na Slovensko a po 2 a pol roku som šla pozrieť rodinu.

Po príchode do Austrálie ste nemali problémy s hľadáním ubytovania?

S bývaním problém nebol. Bývali sme blízko priateľovej práce, ja som mala neďaleko školu, čiže všetko sme si vybehali na bicykloch alebo mestskou hromadnou dopravou. To bolo v Adelaide, no keď sme sa presťahovali do Brisbane, tak tam to už bolo iné a taktiež som si už hľadala prácu.

Bez auta sa tu človek nepohne. Mnohí podceňujú vzdialenosti v Austrálii, zabúdajú, že je to kontinent veľkosti Európy. Takisto nechodíme do Sydney len tak na víkend, keďže je vzdialené 1000 km od nás. Metropolitné Brisbane má rozlohu takmer 6000 km². Na bicykli ďaleko človek nedôjde.

Spomenula si prácu. Kde teda pracuješ?

Hľadať si prácu bez skúseností bolo veľmi ťažké. Teda nielen, či má človek vzdelanie ale či aj vie pracovať. Rok a pol som pracovala pre firmu, ktorá robila finančné plánovanie a popri tom som si robila ešte dodatočný kurz, ktorý bol viac zameraný na praktické hľadisko v cestovnom ruchu. Po skončení som si našla prácu a už som tam 9 rokov. Je to najväčšia cestovná kancelária v Austrálii, ktorá pôsobí aj medzinárodne. Moju pozíciu je ťažké popísať, lebo na Slovensku taká tuším ani nie je. Čo je tomu blízke, je audit. Auditujeme letenky a finančné prevody medzi leteckými spoločnosťami a našou firmou a sledujeme, či sú tie prevody správne a ak nie, opravujeme chyby. Ja vlastne pracujem s letenkami po celom svete.

Aj keď to asi nevieš porovnať s prácou na Slovensku, keďže si tam nepracovala, vedela by si nejak opísať pracovné prostredie v Austrálii? V niečom ťa prekvapilo?

Čo je super na Austrálii je to, že je vlastne založená na "prist'ahovalcoch". Čiže oni nemajú problém s človekom, ktorý príde do Austrálie z inej krajiny, hneď ho medzi seba prijmu. Ak vieš pracovať a si dobrý, je jedno, odkiaľ si. Sú veľmi príjemní, usmievaví, priateľskí a ochotní. Keďže po rokoch v Austrálii jazyk nebol pre mňa problém, musela som sa už iba zaučiť do práce. Za tých 9 rokov som vystriedala 3 pozície. Výhodou je, že naša firma je taká obrovská, že mám šancu robiť v rôznych oblastiach bez toho, aby som z nej odišla.

Vyzerá to takmer ideálne. A čo úrady? Nemala si s ničím problém?

Úrady sú tu veľmi prehľadné. Všetko je dobre zorganizované a človek si informácie a formuláre nájde na internete. Jednoducho sa dá na všetko vopred pripraviť. Prídeš na úrad, dostaneš poradové číslo alebo sa vieš dohodnúť na konkrétnom termíne. Určite sú miesta, kde si človek musí počkať, ale nestretla som sa s nejakými problémami. Ľudia sú veľmi milí, aj keď je nás tu vyše 2 miliónov, ale prídeš niekde na poštu alebo chceš niečo vybrať a zle to vypíšeš, tak ťa nepošlú preč ale hneď to tam opravia. Sú takí, že keď sa to dá, tak to vyriešime, keď sa to nedá, tak poradia, čo a ako.

Keďže máš 2 deti, asi máš viac skúseností s lekármi. Ako to tam funguje v tejto oblasti?

Máme štátne poistenie, kde máme prístup k štátnym doktorom a potom máme private poistenie, ktoré nám kryje napríklad zubného alebo očnému lekára. Čo sa týka štátnych nemocníc, tak sú tam dlhšie čakacie doby a prístup k lekárovi nie je až taký rýchly. Ale keď máme private poistenie, tak sa vieme dohodnúť s private doktorom na presnom termíne. Keď sme chorí, ideme k nášmu lokálnemu doktorovi a ten už posúdi ďalší postup. Ak by sme napríklad potrebovali operáciu, tak nám dá na výber štátnu alebo súkromnú nemocnicu a následne podľa toho nám odporučí lekára, ktorý nás vezme. Potom si už rovno dohodnem termín s tým konkrétnym lekárom. Súkromné poistenie je povinné od 31. roka veku človeka. Ak to človek nemá, musí doplácať vyššiu daň.

Aké je v Austrálii školstvo?

Školy sú buď štátne alebo súkromné. Školská dochádzka je od predškolského veku. Súkromné sú samozrejme drahšie, štátne majú len malý ročný poplatok, i keď vybavenie si musíme hradiť sami – zošity, knižky, prístup na internet, keďže niektoré domáce úlohy si musia robiť cez online aplikácie.

Každá trieda má svoju učiteľku a pomocníčku, čiže nie je učiteľka sama na tých cca 25 detí. Naša škola má napríklad vlastný bazén, tenisové kurty, futbalové ihrisko a preliezačky, čiže vybavenie školy je na vyššej úrovni ako si to pamätám zo Slovenska. Niektoré školy sú čisto chlapčenské alebo čisto dievčenské alebo sú miešané.

Tým, že sú deti z rôznych sociálnych vrstiev, tak sa tie rozdiely vyrovnajú a deti sa nechvália oblečením, keďže sú oblečení rovnako. Škola taktiež ponúka družinu za poplatok, a to pred začiatkom vyučovania – 8.40 ráno, a taktiež po skončení o 14.40 poobede pre pracujúcich rodičov. Družina je možná aj cez prázdniny. Škôlky sú na druhej strane len súkromné a veľmi drahé.

Ako vnímajú chlapičky to, že hoci sa narodili v Austrálii, ich pôvod je niekde inde?

Majú 6 rokov, a teda sú vo veku, keď začínajú chápať, že máme pôvod v inej krajine. Prvýkrát boli na Slovensku, keď mali 3 roky a teraz nedávno sme tam boli druhýkrát. Takže už počuli slovenčinu nielen od nás, ale aj od rodiny, z telky a od ľudí okolo seba. Vnímajú, že hovoríme dvoma jazykmi a myslím, že sú hrdí na to, odkiaľ pochádzajú lebo aj keď robíme projekty v škole, tak robíme projekty aj o Slovensku. Sú radi, keď môžu povedať, že pochádzajú z Európy.

Ako zvládajú chlapičky slovenčinu?

Rozprávajú pomenej ale rozumejú. Tým, že tu je materská dovolenka len 1 rok a ja som musela ísť do práce, tak už od mala chodili do škôlky a teda viac fungujú v angličtine. Keď sme boli teraz na Slovensku, tak rozprávali po slovensky viac, snažili sa. Slovenčina je ťažšia na skloňovanie a veľkú slovnú zásobu.

Na Slovensko teda asi nechodíte veľmi často, však?

Najväčšia nevýhoda Austrálie je diaľka. Človek nemôže ísť na návštevu na víkend alebo na pár dní. My máme dovolenku 4 týždne do roka, tak si rozmyslíme, či pôjdeme na Slovensko alebo pôjdeme na dovolenku niekam inam. Momentálne sa snažíme dostať sem starých rodičov. Nebolo to ľahké, keď rodičia pracovali, pretože si tiež nemohli zobrať 4 týždne dovolenku a prísť k nám. Teraz, keď sú na dôchodku, je to ľahšie.

Cítiš sa teraz inak, keď sa po rokoch vraciaš na Slovensko?

Je mi ťažko posúdiť Slovensko. Vidím, že sa dosť zmenilo, odkedy je v Európskej únii. V mnohom sa posunulo dopredu, no jedna vec, čo mňa mrzí, je prístup ľudí. Keď som žila doma, tak sa mi zdalo, že Slováci sú milí národ, že sú nápomocní, ale odkedy som tu a vidím, akí sú Austráľčania, tak mám iný pohľad. Často zažívame neochotu ľudí. Stávalo sa nám, že nás okríkli a hrešili, lebo sme vstúpili niekde omylom. Mrzí ma to, lebo Slováci sú dobrí ľudia, ale myslím, že ešte majú nejakú cestu pred sebou aby boli veľkorysejší a ochotnejší voči druhým. Napríklad v autobuse ťa okríknu, lebo nevieš, kde máš vystúpiť, alebo sa na vlakovej stanici pri kupovaní lístka spýtaš otázku navyše a už na teba zazerajú. Sú dosť negatívni. Ľudia vo veľkých zahraničných firmách sú milší, cítia na nich zahraničný vplyv ale väčšina to ešte nemá takto v sebe.

Myslím, že toto si uvedomujú najmä ľudia, ktorí boli "vonku".

Ja keď o tomto rozprávam so Slovákmí, tak mi povedia, že to je preto, lebo Slováci nemajú peniaze. Určite na Slovensku nie je tých peňazí veľa ale nemyslím, že to je len o tom. Napríklad keď sme na Slovensku, tak ja utekám cez prechod pre chodcov ako o život. Tu sa ešte len blížim k prechodu a to ani nechcem prejsť a už všetky autá zastavia. Všetci si tu mávajú a ďakujú. Šoféri dodržiavajú predpisy, málokto na cestách trúbi, premávka je plynulá. To ide z mentality národa, to nie sú len predpisy. Veľakrát len čakám aby som mohla prejsť cez cestu, kde ani nie je prechod a autá zastanú aj tak.

Takisto sa tu mestá veľmi starajú o čistotu a vzhľad. Všetko je tu pokosené, čisté, v parkoch sú všade detské ihriská, ľudia majú takisto veľmi radi zvieratá. A aj po nich vonku pozbierajú.

Uvažovala si, žeby ste sa niekedy vrátili na Slovensko?

To je ťažká otázka. Slovensko by sa muselo ešte zmeniť, aby sme sa vrátili natrvalo. Nie je to len sa presťahovať, nájsť si ubytovanie, nejakú prácu a hotovo. Ide o mentalitu ľudí, o to akú prácu si človek nájde, životné podmienky, kvalita služieb, s akými ľuďmi pracuje, príležitosti na postup a aj finančné ohodnotenie. Ja stále vravím, že by som sa vrátila do Európy ale asi nie na Slovensko.

My sme si už zvykli na iný život. Na Slovensku by mi asi vadili veci, ktoré tu máme bežné a tam by sme ich stratili. Takže keď do Európy, aby sme boli bližšie k rodine, tak asi do nejakej anglicky hovoriacej krajiny. Je ale super, že sa môžeme vrátiť a pracovať tam, ak by sme chceli.

Možno ťažká otázka ale vedela by si porovnať ceny?

Čo sa týka života, tak ja by som to porovnala so Švajčiarskom. Je rozdiel porovnať niekoho, kto tu príde na dovolenku alebo študovať a niekoho, kto tu žije. Prísť tu so slovenskými peniazmi, tak to by ich človek minul veľmi rýchlo.

Poznáam ľudí, ktorí tu prišli študovať a viem, že to nemajú ľahké. Austrália má veľmi prísnu vízovú politiku. Ako študent môžeš pracovať myslím max. 20 hodín týždenne. Priemerná hodinová mzda študentov je cca 15 – 20 \$ a nájomné na týždeň 200 \$, ak bývajú viacerí na byte. Z toho človek nemôže vôbec vyskakovať. Mnoho firiem nezamestná študentov na takýchto vízach na seriózne pozície, ktoré sú dobre platené.

My, ktorí tu už žijeme, tak pre nás je to prijateľnejšie. Ubytovanie je tu drahé, služby relatívne tiež. Jedlo a oblečenie je v celku lacné. Napríklad nájomné v Brisbane vyjde na 400 – 500 \$ na týždeň. Takisto si myslieť, že všetci v Austrálii sa majú dobre a majú veľa peňazí je prehnané a mimo reality.

Mnoho ľudí taktiež nemôže vyskakovať, nemôžu chodiť na dovolenky. Každý ráta, čo si môže dovoliť a čo nie. Ale za tie peniaze, čo máme a čo platíme, je tu určite vyšší štandard.

Streťavate sa s nejakými Slovákmí?

Sú tu Slováci, najmä južnejšie od nás, ale oni sú už staršia generácia. Mávajú stretnutia, tzv. guláš párty, no jednak je to pre nás ďaleko a zároveň sú to ľudia, ktorí sem prišli pred 25 – 30 rokmi. Čiže ich deti, čo sú naši rovesníci, sú už rodení Austráľčania, takže pre nich to už nie je také, ako pre nás, čo sme imigrovali. **My konkrétne Slovákov nevyhľadávame.**

Chcela by si niečo dodať na záver?

Ja by som povedala, že každý by si mal skúsiť život v zahraničí. Nie je to len o peniazoch ale aby aj zažil, aké je to byť na druhej strane, pretože mne sa zdá, že veľa Slovákov si myslí, že je to ľahké, no vôbec to tak nie je. Myslím, že človeka to charakterovo veľmi obohatí. Mali by to skúsiť najmä mladí ľudia, ak majú tú možnosť a či už ostanú alebo sa vrátia, veľa sa naučia a zažijú. A nech to dobré a pozitívne, čo je v zahraničí, donesú aj na Slovensko, nech sa to tam rozširuje.

* NOVINY: POZOR. *Tento článek, který jsme dostali emailem, nedávno, od p. Jelínka, jsme taktéž našli v halo novinách, panobcan.cz, pozitivnísvet, pokrokovamladec atd, a to jsou všechny KOMUNISTICKÉ hlasatelny.*

Dnešní zpráva převzata z deníku Al Ahram mluví za všechno.

Turecký novinář Mehmet Akhul přinesl autentické svědectví o plánech a jejich realizaci přímo z centra bojů takzvaného Islámského státu z oblasti střední Sýrie. Rok a půl tam působil pod jménem Mohamed Akhul jako bojovník tzv. Islámského státu (kalifátu). Sám označuje tzv. Islámský stát (ISIS) jako podvod řízený zahraniční tajnou službou. Ve vedení ISIS jsou lidé trénováni v zahraničí a někteří dokonce i takoví, co byli už zatčeni americkými vojsky v Iráku a později propuštěni. Jejich identita je poměrně málo známá a těžko zjistitelná.

Uprchlíká krize je podle Akhula organizovanou, připravovanou ISIS na převezení armád ISIS do Evropy. Všechny akce s dětmi a ženami jsou zastírací manévr, který má uklidnit veřejné mínění v Evropě a zvednout vlnu solidarity. Cílem mají být samozřejmě nejnávštěvnější ekonomiky EU. Bojovníci ISIS mezi sebou komunikují prostřednictvím mobilních GSM telefonů v síti Spojených Arabských Emirátů Etisalat, které mají zaplacené přímo z ISIS. Tím je také vyřešena záhada, jak mohli takzvaní chudí uprchlíci komunikovat mezi sebou z moderních smartphonů celé týdny v roamingovém režimu, přičemž neměli peníze údajně na nic. Příkazy a velení jde přes velitele skupin, které tvoří převážně obyvatelé Sýrie a Iráku a jedna skupina je vedena třemi muži za předpokladu, že jsou na jednom místě. Proto se takzvaní uprchlíci domáhali sami rozhodovat kde budou umístěni. Jejich taktika má začít tak zvanou guerillovou válkou, což je v podstatě partyzánský způsob boje a to bráněním veřejného pořádku, infiltrací domácího obyvatelstva a kontaktem s již žijícími skupinami v EU. Toto je důkaz, že celý systém v EU reprezentován zrádci jako Merkelová, Hollande, Junckers, Faymann a ostatní totálně zradili Evropu a nechali ji nepřipravenou na totální válku vedenou z vnitřku.

Akhul podrobně popsal organizační strukturu bojovníků tzv. Islámského státu (kalifátu) (ISIS) v Evropě. Tak zvaní uprchlíci z válečných oblastí jsou ve skutečnosti bojovníci ISIS, maskovaní rodinami a dětmi, kteří navazují kontakty s již existujícími strukturami, které v Evropě již působí. "Válka v Evropě se začala" prohlásil operační důstojník policejního velitelství v jižním Hesensku po rozsáhlé akci odhalující rozsáhlou síť muslimských vojenských struktur v Německu.

"Toto je výsledek ranní mimořádné porady ředitelství tří sousedních spolkových zemí", dodal. Jeho britští kolegové podnikli po Akhulovom svědectví operativní zásah, odhalující síť muslimských partyzánů v oblasti Midlands. Připravovali teroristické útoky a sabotážní akce po celé zemi, což má být začátek přenesení bojů z Blízkého východu do Evropy. Jak Akhul uvádí ve svém příspěvku v Al Ahram z dnešního rána, tzv. uprchlíci komunikují většinou přes dubajského operátora firmy Etisalat, která do dnešního oběda zablokovala několik desítek tisíc účtů, které komunikovaly neustále jen a výhradně přes roamingové partnery v Evropě. Kontrola a odposlouchávání telefonátů začalo policejními orgány v německé spolkové zemi Hesensko, kde je nejvíce teroristických buněk, i ve Velké Británii.

Podle svědectví Akhula je v Evropě odhadem více než 450 tisíc bojovníků ISIS, z nichž je přibližně 80% aktivních. Ostatní se skrývají nebo jsou mimo kontrolu velitelů ISIS. "Maďarská armáda je ve stavu pohotovosti a připravena na násilný zásah v případě narušení hranic", prohlásil premiér Orbán. Mehmet Akhul je momentálně (situace 018:30) na policejním ředitelství v Ammánu a podle mluvčího policejního ředitelství se stále neví, kdy a za jakých okolností bude propuštěn. Informace čerpáme ze zdrojů ammánské pobočky Al Jazeera i od spolupracovníků v Káhiře a Ammánu.

POSÍLEJTE DÁL, AŽ TO VÍ CO NEJVÍC LID!!!Í DO EVROPY NEJDOU ŽÁDNÍ ZOUFALÍ IMIGRANTI, PRCHAJÍCÍ PŘED VÁLKOU, ALE OTROKÁŘI A VRAZI NÁS, NAŠICH DĚTÍ A NAŠICH VNOUČAT!!!

Zajímavá zpráva.

Od Oldřicha B.: Sydney

To co tvrdí Václav Klaus je pravda a tady je důkaz!!! Uprchlícké tábory v Rakousku a Německu provozuje švýcarská soukromá společnost OPS jejímž majoritním vlastníkem je banka Barclays, což je hlavní banka Rothschildů.

Stejní lidé provozují "humanitární" a "lidskoprávní" organizace po celém světě, včetně Afriky. Je to jednoduché. "Humanitární" organizace inkasují peníze od vlády

států, které pak rozdělují "potřebným", ti si pak za tyto peníze koupí cestu do Evropy, za kterou zaplatí zpět "humanitárním" pašerákům.

Po příjezdu do Evropy státy opět platí za "uprchlíky" one společnosti co provozuje tábory! A za to vše lobuje v EU pan Soros-pravá ruka Rothschilda, který nutí politiky, aby přijali další miliony "uprchlíků" ročně! Kromě rozvracení kultury, nastolení nového řádu je v tom i docela prima kšeft! Nejlepší na tom je, že daňoví poplatníci platí "uprchlíkům" cestu sem, jejich pobyt tady a následné výhody.

Tyto peníze inkasuje světová skupina bankéřů

Islamizace českých dětí.

Václav Lamr

Veškeré náboženství je na pováženou

Čeští muslimové vyzvali Čechy: Odstěhujte se z České republiky, když se vám nelíbí islám !!!!!

1. Již je oficiálně podporovaná iniciativa v základních školách s názvem: Islám a české děti,, Formou přednášek a diskusí o islámu se mají děti českých rodičů, tedy i děti z křesťanských rodin seznamovat ve školách s tímto náboženstvím a životním stylem a kulturou. Má se tímto projektem dětem přiblížit islám jakomírná (tedy mírová) orientální kultura budoucnosti. Holčičky si v nedělní besídce budou vyprávět, jak si zkoušely šáří šátky. Muslimové ovšem nezůstali jen u této plíživé islamizaci budoucí generace Husova národa. Státse muslimem je vlastně snadné. Stačí odříkat veřejně před jedním svědkem jednu větu, nebo ji poslat na internetu.

2. Stránky islámistů totiž dnes verbují české děti a odborníci jsou zděšeni. Především rodiče jsou šokováni, když jejich dcera přijde v šátku a syn zvolá, že je ode dneška muslimem. Na webové stránce začíná takový nábor větou: „Jste-li nezletilí, můžete konvertovat v tajnosti, pokud se bojíte, že by vám rodiče za to ublížili., V tajnosti lze přijmout boha Allaha podle šesti jednoduchých pokynů a islám se stane tvoji vírou. Ve tmě tajnosti vzniká temná budoucnost tohoto vyznání. Představitel Islámu v ČR se od tohodistancují, považují to za nějakou hru, recesi, nevhodný projev nějakých horlivců. Tyto stránky naleznete také snadno: sharia4czechia.com

3. Odborníci v oboru pedagogiky, náboženství, právníci a experti na extremismus hodnotí tuto iniciativu jako protiprávní jednání, a navíc iniciativu, která je pro tyto děti a jejich rodiče nebezpečná. Benjamin Kuras, překladatel a znalec zákona šaria se k tomu vyjádřil takto: „Konvertovat k islámu nezletilého se rovná ohrožení jeho života. Člověk jednou konvertovaný na islám podle zákona šaria podléhá trestu smrti, jestliže se pak někdy v budoucnosti od islámu odkloní., Ano, dívky nezletilé, zlákané barevným šátkem na hlavě své kamarádky se stávají vyhlédnutými nevěstami muslimských mužů a pokud se k islámu rozhodne chlapec, je již počítáno s konverzí u jeho sestry a matky, protože jako ženy jsou mu již dle zákona šaria podřízeny. Rodiče a rodiny konvertujících dětí se stanou sledovanou skupinou, na kterou již budou dohlížet členové místní muslimské obce. Bude sledováno jejich soukromí a pokud rodiče se postaví proti konverzi, mohou být vydřáni hrozbou, tak jako se to běžně děje již v evropských zemích.

4. Není to planý poplach, jde o reálný, již probíhající jev, o kterém se ještě moc nehovoří. Rodiče by si měli dát tu práci a upozornit děti a jejich kamarády, že konverzí k islámu vstupují do otroctví a možnosti zabití. Různé výbory rodičů by měly na to upozornit další rodiče, učitele, vychovatele a ředitele škol. Sledujte, jaké programy děti sledují. Křesťanští rodiče mají tu výhodu a výsadu, že mohou své děti vést k Pánu Ježíši Kristu a k znovuzrození. Zapojte se preventivně do hnutí, které žádá v Evropě, aby se postavil islám jako zločin proti lidstvu mimo zákon. Zdůrazňovat umírněnost islámu je stejně tak pošetilé, jako pokyny k hašení ohně naftou.

5. Zapojte se do přímluv, modliteb a totální evangelizace, do které zahrnete i jiné příslušníky národů, včetně muslimů v České republice. Především se zaměřte na Romy (cikány), protože se na ně muslimové ze strategických důvodů v ČR zaměří, protože urychlí islamizaci. Dobře ví, že Romové, kteří jsou ve Francii, Španělsku a Portugalsku v živých křesťanských sborech, jsou pro muslimské komunity naopak pohromou. Křesťanští cikáni evangelizují úspěšně muslimy i v Alžírsku. Úspěšnost jejich misie je dá podobností mentality a rodinného stylu. Od roku 2012 působí v ČR misijní iniciativa islámistů pod názvem sharia4czechia - nebo: „ Víra pro Česko., s cílem šířit islám v ČR a zavést v České republice zákon šaria.

Udavači, šmejdi a bolševici

MARP 25|04|2016 Pravy prostor

Je potřeba udávat a špiclovat. Doba i politici si to žádají. Dělají kvůli tomu i zákony, tak proč toho nevyužít, že? Ostatně v naší zemi má udávání, závist a fízlování velkou tradici. Už od doby pobělohorské, přes dobu Rakouska-Uherska, pak dobu Protektorátu Čechy a Morava a posléze i dobu vlády bolševiků. Nejlepší pro udavače je, pokud z toho má fyzický prospěch, čili stručně řečeno, dostane za to peníze. To se pak vesele udává. Ale nesmíme zapomínat ani na prospěch duševní. To jest pocit, že někdo někomu udal, aby ho zničil, protože mu závidí nebo se mu prostě nelíbí.

S udáváním a závistí máme každý nějakou tu zkušenost. Někdy to udavači vyjde, jindy ne. **Ale ten syndrom udávání zde je. Skrz naskrz společností.** Pracující lid, novináři, politici atd. „Něco se mi nedaří, žiju od vejplaty k vejplatě a ten hajzl soused si žije, jak prase v žitě. To není přeci normální, proč já jsem socka a soused bohatý? Dělá jistě něco špatného a já si něco vymyslím nebo najdu, abych ho pak udal a viděl, jak ho vedou v poutech k soudu...“ Závist, nic víc...

Ono je to vidět v bulváru. Lidi ryčí po tom, aby třeba ta zrůda Obžalovaný byl doslova popraven na náměstí. Proč? Protože to lid chce a novináři jim předkládají báchorky a svoje vykonstruované teze, které pak ovlivní i toho chudáka nestranného soudce. Co na tom, že spravedlnost je zcela jinde a pravda ještě dál. To nikoho nezajímá. Média a soudní moc jsou navzájem propojeny pupeční šňůrou. Kdo by se nechtěl blejsknout před kamerou a být na chvíli hvězdou? **Tak vznikají docela šílené rozsudky, kdy za stejnou věc je někdo odsouzen natvrdo na 10 let a jiný dostane pouhou podmínku. Dvojit metr funguje dokonale.** Média si přejí a soudní moc dle nich skáče. Jindy je to nezajímavé, nikdo nedělá kolem navlas totožného případu mediální humbuk, tak se to odsoudí jinak.

Další věc je, když se případ týká politika, to je pak mazec. Že by měl být soud naprosto nestranný a politický ve všech případech se holt nenosí. Že politikům spousta věcí prochází a zamete státní zastupitelství pod koberec, to se prostě děje. Politici se dělí na ty „chytře“ a na „hloupé“. **Přítom ona chytrost netkví vůbec v inteligenci dotyčného, ale v tom, jak umí lhát a jaké má vazby na všechny směry** a naopak ta hloupost znamená jen to, že onen nechce lhát a nechce zneužívat svoji moc nebo ještě nemá natolik rozvinuté kontakty na soudní aparát.

Každopádně se domnívám, že tahle nepěkná vlastnost českého lidu je vřede v naší společnosti, ale pokud k tomu vyzývají i státní orgány, tak se to nezmění. **Gestapo i StB si udání kupovaly a vynucovaly silou a tohle funguje i dnes.** Peníze nesmrdí, co na tom, že zničme jeden, dva i více lidských životů a osudů? Jsme všichni takoví? Myslím, že ne, ale udavačů, slizkých „domovních důvěrníků“ a bývalých PP VB je mezi obyvateli naší země ještě stále dost. A závistí ještě víc...

Ostatně je to vidět i ve všech patrech politiky. **Bolševici nezmizeli, jsou tady stále, na obecních, městských, okresních i krajských úřadech.** V parlamentu i ve vládě, tam dokonce sedí i agent StB, jehož fízlácké praktiky cítíme dnes a denně. Dokud se nezbavíme fízlování, estebáků, jejich praktik a dokud budou tyto praktiky uváděny znovu do života, tak nikdy nebude líp!

Starosti mně dělají spíše naše prázdné kostely než jedna plná mešita

Přijmout tisíce uprchlíků by pro Evropu neměl být problém za předpokladu, že nevzniknou ghetta a nebude tak zaděláno na sociální problémy. Evropa by navíc neměla zanedbávat vlastní duchovní tradici. V rozhovoru pro Právo to řekl čestný předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg.

Jedna věc jsou ale uprchlíci a druhá je islám a jeho agresivní šířitelé. Není třeba se obávat islamizace, islámu?

Mně dělají starosti spíše naše prázdné kostely než jedna plná mešita. Protože duchovní vakuum neexistuje, stejně jako neexistuje ve fyzice. Každé vakuum se naplní.

Když zanedbáváme vlastní víru, tak se nemůžeme divit, že ji něco nahradí. Jsou tu různé indické kultury, new age nebo jiné blbiny. A nedivil bych se, kdyby se někdo přidal k islámu. Ale to je spíše naše vina než jejich.

Islám je jedno z největších náboženství na světě. Kolik z nich jsou normální lidé a kolik z nich jsou extremisté? Přiznávám, že al-Kajdá i Islámský stát jsou velmi dobře organizované, ale jinak je to spektakulární. Nesmíme zapomenout, že většinu muslimů jdou ti extremisté také na nervy. **Zajímavý úryvek z rozhovoru pro novinky.cz**

"Kam kráčíme??" Tot' otázka !

Autor neznám

Kilo rohlíků stojí 59 korun, kilo mražené kachny 39 korun.

Brambory jsou dražší jak banány.

Z údajně zdravého rybího masa vyteče polovina vody. Masné výrobky neobsahují maso.

V akčním letáku Kauflandu je 38 inzerátů na půjčení peněz .

Jogurt obsahuje i méně než 45% mléka..

Vepřová žebra jsou dražší jak vepřová kýta.

I během řeči s kamarádem telefonujeme.

Čím víc věcí máme, tím víc po dalších toužíme.

Náš mobil má tolik funkcí, že se jimi chlubíme přátelům, ale pro život jsou nevyužitelné.

Švestky dovážíme z Argentiny .

Na polích je víc slunečních kolektorů, jak pšenice.

Státní svátek je důvodem se ožrat, ale proč je ten den svátkem, to 90% lidí neví.

Jihneme při pohledu na opuštěné psy, ale opuštění lidí nás nezajímají.

Slovo "děkuji" nahradilo slovo "co za to?"

Máslová buchta má záruku 12 měsíců.

Kilo sušeného slepičího hovna (kuřince), je dražší než kilo kuřecích stehen.

Ve městě máme 6 pizzerií, ale vepřo-knedlo-zelo si nikde nedám, není.

Návštěva kulturní památky vyjde rodinu na dva tisíce.

Půlka rodičů nemá peníze, aby vlastní dítě poslali na lyžařský kurs.

Doma denně gruntujeme, ale odpadky venku hodíme mimo popelnici, nebo do lesa.

Na naší televizi večer přepneme 25 programů, ale najdeme jenom vaření celebrit, reality šou nebo reklamy.

Svým blízkým pošleme třicet stupidních mejlů, ale ani jednou se nezeptáme, jak se mají.

Pod pojmem kultura se nám vybaví návštěva multikina.

Požijujeme si na splátky nadupané SUV, i když jednou týdně jedeme do supermarketu a jednou měsíčně navštíví rodiče v domově důchodců.

Nejprodávanější knihy jsou kuchařky od každého, kdo má do řiti díru, životopisy pseudo hvězd, a horoskopy.

Existuje 30 časopisů pro ženy, ale ani jeden pro normální ženy.

Nejčtenějším článkem na Internetu v rubrice KULTURA byl ten, jak si Agáta Hanychová žehlila kalhoty na těle napařovací žehličkou a opačila si frndu.

Stát daruje církvím miliardy, ale do kostela se přes den nedostaneme a když ano, tak za vstupné.

Kam kráčíme ?? Již to vím: "Do prdele!!"

P.S.

Vratislav – vydavatel. Nedávno jsem se dověděl z televize, že slanina (bacon) obsahuje až 75% vody, a mělo by jí tam být méně než 45%, v koření, v oregánu, je přímícháno až 50% levnějšího olivového listí. A kdosi (nikdo vám ale neřekne kdo), se snaží **zlikvidovat Australský mléčný průmysl – Australské farmáře,** protože výkup mléka v dubnu byl 55 centů za litr a v květnu už pouze 14 centů za litr.

Minulý rok jsem vyměnila všechna okna ve svém domě za ta drahá, plastová, tříkomorová a vakuovaná, která šetří energii. Dnes mi volal jejich dealer a stěžoval si, že už je to rok, co mi je vestavěli a ještě stále jsem za ně nezaplatila. No teda, to, že jsem blond, ještě neznamena, že su automaticky blbá, ne???

Tak jsem mu řekla to, co mi pořád opakoval ten kecací chlápek, co mi je prodal, že: „do JEDNOHO roku se ty okna zaplatí sami“ a upozornila ho, že už to jeden rok byl. Na druhém konci bylo jen ticho, tak jsem nakonec zavěsila a oni už nikdy nezavolali. Vsadím se, že se chudáci cítili jak idioti....

Milý Vratislave,

napsat Ti pouhé "děkuji" se mi zdá málo a tak trochu obširněji píš, že po té, co jsem nedočkavě vyhlížel a od pošťačky obdržel NOVINY z Austrálie, jsem si uvařil velký puclák černé kávy, nalil si Praděda, nacpal a zapálil si dýmku a pustil se do čtení po dlouhé době toho, co jsem již dávno zavrhnul.

V překladu - již léta nečtu noviny, které u nás vycházejí. Ať ty či ony jsou tendenční, poplatné názorům majitele a

často lživé a nekorespondující s pravou realitou. Jsem konzervativce a navíc staromilec. Rád poslouchám vyprávění táty (90 let) o tom, co si pamatuje z časů první republiky a protektorátu. NOVINY, které jsi mi poslal na mne dýchly opět tím, co jsem léta postrádal. Nefalšovanou pravdou a snahou sdělit objektivně to, co by měli Češi (rozuměj Slované) nejen žijící v zahraničí vědět o dění u nás doma a ve světě, aby si zachovali určitou úroveň přehledu. Upřímná slova Vydavatele hned na první straně a i velmi citový článek paní Marcelky Čechové mne přímo vzal za srdce.

Přečetl jsem je celé i s reklamami. Ano, takto si představuji noviny, které dokáží oslovit nejen krajany. Články ze všech sfér života, nejen politiky, prokládané humorem, postřehy, kulturou...

Bylo mi hezky v tento upršený, pošmourný jarní den, jehož část jsem mohl strávit s novinami slušných krajanů v daleké Austrálii. Jsem rád za to, že stále ještě žijí tací lidé, kteří dokáží ostatním přinést to, co v dnešní době moderní komunikační techniky tak velmi chybí. Takže ještě jednou veliké díky za zasláný výtisk a věř, že popotuje k přátelům, kteří jej dokáží ocenit. S pozdravem ze staré vlasti

Váš Kamil Káma Klečka.

NEVÍM ČÍM TO JE, ALE PO CELÉM SVĚTĚ TED BYLY, JSOU A BUDOU VOLBY!

No a v Austrálii budou 2.července! Předvolební horečka, propaganda, sliby politiků všech barev a druhů - plno, ale jak víme z minula, většinou to jsou plané sliby, často lži!

Od časů mé naturalizace, jsem volával Liberal Party (Koalici), až do doby hromadné vraždy na Tasmánii, která byla podle mého (a mnoha jiných) akcí "pod falešnou vlajkou".

Tehdy jsem začal volit Shooters Party, nejen ze vzdoru k ozbrojeným slušným Australanům, ale z mého prvního rozčarování z PM, kterého jsem si až dosud vážil.

Další roky potom jsem byl členem Pauline Hanson's One Nation Party, snad právě proto, že dvě naše největší strany se obávaly jejího úspěchu u Australanů, takže se spojily a zločinně se jí zbavili, uvěznila a i když se pak museli omluvit, propustit a zaplatit, to velké hnutí One Nation, už ztratilo ten původní "švunk".

Vždycky jsem byl velice vybíravý v politice, tedy to, čemu říkali bolševici v naší "staré zemi" - reakcionář, konzervativce a pravičák. Když se potom v Sydney narodila nová, malá strana PARTY for FREEDOM, její názory - odpor k jakémukoliv komunismu, či socialismu, morální i praktický boj proti Islámu a jeho šaria zákonům i odpor k politice zaprodávání a hlavně rozprodávání Austrálie komunisticko-kapitalistickým Číňanům, počínaje byty, domy, farmami, doly i s prospektorskými i těžebními právy a zaplavení země Číňany.

Je zajímavé (ale i zákonité), že se proti protestním akcím naší PFF aktivizují levicové gangy Antifa (říkají si antifašisté, ale mají agresivní chování nacistických bojůvek) a právě ti, tak zvaně bojují proti rasismu a za podporu Islámu muslimů a ilegálních vetřelců. Ovšem, Islám není rasa, ale v této lži jim pomáhají naše levicová media.

Spolu s Antifa gangem (kterým říkáme "nemytí") jsou proti nám i Anarchisté, ale potají i další socialisté - AFP strana, kam jsem jednou osobně zabloudil po přečtení inzerátu – hledáme vlastence, Australany, přijd na naši schůzi v Tempe! Znělo to slibně, ale když jsem vkročil do dveří, hned naproti tam visel portrét Adolfa Hitlera, takže jsem se jen otočil na podpatku a řekl jim : sorry boys, you are NOT my cup of tea! Tehdy se jejich "strana" jmenovala jinak, dnes si říkají Australia First Party Tak tihle hoši (i děvčata, abych zachoval současnou, přiblblou politickou korektnost), ztratili oficiální volební registraci a přestože naše malá PFF také nemá dost členů k zaregistrování, oni k nám trpí různými komplexy, ať už úspěšnosti, slušnosti a hlavně opravdového patriotismu k Austrálii!

Takže, asi před dvěma měsíci "někdo" prořezal všechny čtyři gupy na utilitce našeho presidenta strany, před týdnem zase "nějaký" anonym telefonoval policii, že (jmenovitě) president PFF Nick Folkes plánuje explozi v Town Hall železniční stanici v City. Přijelo k němu domů deset ozbrojených policistů a detektivů, kteří sice velice slušně, ale rozhodně prohledali jeho dům (S vystrašenými dětmi a manželkou), nic nezávadného nenašli, vzali si jeho mobil (vrátili až po týdně) a vše ukončeno oficiální omluvou.

Moje reakce na to byla (na facebook), čichám, čichám z toho špinavou práci těch "nazi" z Tempe. Nemohu to nijak dokázat, ale moje logika a dřívější zkušenost, kdy jsem měl před lety Private Inquiry Agency, mi říká, že nepřítel - musulmani na to nemají mentálně, takže budto ti náckové, anebo marxističtí akademici, kteří užívají úderku Antify!

Právě proto, že Party for Freedom není pro tyto Federální ani Státní volby zaregistrovaná, rozhodl se (a my všichni jej v tom podporujeme) president strany Nicholas Folkes kandidovat do Senátu v New South Wales jako Independant (nezávislý) Senátor! Že jej budu volit já, není pochyby, věřím, že se mnou i mnoho dalších mých kamarádů a přátel, Australských Čechů, Moravanů a Slováků, protože vím, že je to člověk slušný, rodinný, tvrdě pracující a tax platící, který na rozdíl od profesionálních politiků mluví pravdu, tak jak je řečeno v Bibli - říkej ano ano, nebo ne ne - ale nic obojetného! Můj kamarád, vydavatel Novin Vratislav, jej bude volit také a v následujících číslech Novin uvede potřebné podrobnosti, až volební komise určí, pod jakým číslem, nebo pásmenem na volebním archu bude figurovat Independent candidate Nicholas Folkes.

28. května 2016. Sven F. REHULKA - Miranda NSW

Jana Mahlerova zemřela 5. května 2016

v melbournské nemocnici ve věku 80-ti let.

Pozůstalí Daniel Mahler s manželkou Jennifer a neteř Nicolka.

Pohřeb se konal 12. května ve Wilson Chapel in Springvale.

Jana Mahlerova pocházela z Prahy a v Austrálii žila po celou dobu v Melbourne. Byla profesí fyzioterapeutka, pomohla všem svou znalostí a radou.

Byla dobrou kamarádkou, která vyposlechla trpělivě problémy druhých a tím také pomohla i ve věcech duševních. Je již málo lidí, kteří vyposlechnou druhé v trápení, protože dnes lidé chtějí mít hlavně zábavu a od lidí v neštěstí utíkají pryč.

Zato, že nám všem dala 'ucho' a jelikož sdělená starost je poloviční starost - za to vše a za její smysl pro srandu a jak lidi uměla rozesmát jí děkujeme. Moc nám všem bude chybět.

Přátelé z Melbourne.

Recept No.440**Plněný krutí řízek**

Budete potřebovat (pro 4 osoby):

600 g krutích prsou v celku
120 g ementálu
6 až 12 lístků bazalky
6 plátků schwarzwaldské šunky
mořskou sůl v mlýnku
černý pepř v mlýnku
asi 100 g hladké mouky (na obalování)
2 vejce
asi 100 g strouhanky
asi 200 ml přepuštěného másla
16 malých brambor
2 lžíce másla
2 lžíce vody
hrst čerstvé petrželky
4 hrsti rukoly (tady se to listí jmenuje rocket)
1 citron

Postup:

Ementál nakrájejte na špalíčky. Na každý dejte 1 nebo 2 lístky bazalky (podle velikosti) a zabalte do šunky. Omytá a osušená krutí prsa nakrájejte na plátky (které proříznete „motýlím řezem“ pro získání větší plochy), překryjte potravinovou fólií a naklepejte. Maso osolte, opepřete, zabalte do něj připravený sýrový závitok a vzniklou kapsu uzavřete špejlí. Masové kapsy obalte v trojbalu (mouka – vejce – strouhanka). Obalené řízky smažte pomalu v pánvi s přepuštěným máslem dozlatova tak, aby se maso dobře propeklo. Osmažené řízky nechte okapat na papírové utěrce.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

LA BOHEME " Restaurace a Bar:
adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
Tel. číslo: 9660 5639
Už taky není
O velikonocích Ukončila provoz

Wisteria Place cafe,
156 Megalong Street, Leura
Te. 0421 335 835
Otevřeno:
ve čtvrtek v pátek a v sobotu
od 17.00 do 21.00

DENTIST
Dr. Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
09/IX/16

**Samolepicí reklama, Polepy aut,
Tisk,
Grafika, Produktová fotografie**
Wild FX, Slade Rd, Bardwell Park, NSW
Aleš = T: 0450 556 125, E:
ales@wildfx.com.au

Pronájem chaty v Beskydech
Celoročně obyvatelná, kompletně zařízená chata
pro 2 – 6 osob na lukrativním místě 5 minut od
sedačkové lanovky na Pustevny s nádherným
výhledem z velké terasy.
Zavolejte paní Haně na mobil +420 604 971 964
nebo napište email beskydy-chata@email.cz
www.beskydy-chata.com

Služby pro studenty

Australiaonline

**Education, Immigration & Travel
Consultancy**

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením
studentského vísa a vyberem spravne školy.
V Sydney provozujeme největší česko-slovenské
studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte
zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši
studenti mají zdarma k dispozici vizové konzultace,
design studia a zadosť o studentská visa, wifi,
multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.
Zklamal Vás přístup jiných agentur?
Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho
studentského vísa?
Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?
Chcete zdarma využívat našich služeb?
Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol
a univerzit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční
ceny!
Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a
ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura
v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.
Číslo imigrační licence: 0208424 Český mluvčí,
0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky
mluvící Kontakt: Marek, Peter nebo Michal,
sydney@australiaonline.eu

**Australiaonline
TRAVEL**

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní
produkty po Austrálii, Novem Zealandu,
Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do
všech destinací světa včetně Česka a Slovenske
republiky. Travel agency licence: 2TA07248,
Kontakt: Stanka nebo Lenka,
travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář **AustraliaOnline /
Australiaonline Travel**
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia
01/IX/16

information planet

Study. Work. Travel.

Information Planet ma 20 let zkušenosti, 4000
studentů ročně, 100 zaměstnanců, 2 kanceláře v
Sydney, Perthu a Brisbane, 30 kancelářů v Evropě,
Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.
Nabízíme pomoc s prací, imigrační službami. Dále
také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké
slevy pro naše klienty, party, promotions.
Poradenství při výběru školy, univerzity, viz,
kontakt: Katarina, Barbora, Estera
email: europe@informationplanet.com.au
mobile: 0420 300 863
Poradenství ohledem práce, Kontakt: Veronika
email: service@informationplanet.com.au
mobile: 0424 142 581
Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence
Street 285, Sydney 2000 NSW
Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095
NSW

www.informationplanet.cz_a
www.informationplanet.sk 25/III/16

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au
Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216
**Slovenská dětská beseda/Slovak Little School
of Melbourne**, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street
Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$
Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**
Československý klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr. Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník **"Krajanský List"** Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovíčko."
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707
Česko a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“
Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980
vydává měsíčník Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@stra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriepky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvouměsíčník „**Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor
+ Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydává štvrtročne **Slovenské zvesti.**
Austrálsko-slovenské informačné centrum
Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
Združenie Sloveskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konsulát České republiky,
p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,
169 Military Road, Dover Heights, 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové
případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu
naseho generalního konzulatu je **0402 312 806**
nebo **0401 547 584** (pouze náhradní číslo).
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane
honorární konzul: Michal Horváth
adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,
Queensland 4000, Austrálie
tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au
Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne
honorární konzul: Vojtech Michael Markuš
adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria
3165, Austrálie
tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837
mobil: 0421 635052; email:vmmarkus@bigpond.com.au
Honorární konzulát Slovenskej republiky v Sydney
honorární konzul: Milan Neklapil
adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord
Street, Botany, NSW 2019
tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21
email: consul@hcsr-sydney.org
Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande
honorární konzul: Peter T. Kiely
adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers
Centre, 188 Quay Street, Auckland
tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338
email: kiely@kct.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Mimo úředních hodin v naléhavých případech
funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v J. Austrálii.
Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
Komora v současné době nevykonává
žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce
Michal Kozar, President adresa: PO Box 179
Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L
www.mazurcargo.com.au
vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AUS\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg
MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:
(03)97023142, Geelong: (03) 5277 0458
SYDNEY: (02) 9773 3969
ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

**Nemáte dosud navrácen svůj majetek
odcizený během minulých režimů?**
Informace, které nejsou v médiích najdete na
www.akcapek.cz.
A potom Kliknete na odkaz „ICC Den Haag“
Připojte se, a nevdávejte se.

19/IV/17

NAATI akreditována prekladatelka/tlmočnicka
z a do Slovensciny.
Preklady s pečiatkou, akceptovane na kazdom urade.
Legalny business zalozeny v Austrálii. Dobre ceny.
Kontakt: **denisa.rinak@gmail.com**
Tel.: +61 459 470 424
05/03/2017

What is political Correctness?

Political Correctness is a doctrine, recently
fostered by a delusional, illogical minority
and promoted by a sick mainstream media,
which holds forth the proposition that it is
entirely possible to pick up a piece of shit by
the clean end!

**Neposílejte peníze v hotovosti
na Noviny poštou!**

**Uložte \$77 přímo do banky
ANZ,**

**na náš účet, ale dejte nám vědět!
Noviny :**

**BSB 012 030 Acc:
536002848**

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

*Žili byli dva bratři - a oba to byli
pěkní lumpové. Byli bohatí, a peníze
jim umožnily skrývat před lidmi svou
pravou tvář. Oba chodili do stejného
kostela a tvářili se jako vzorní
křesťané. Místní farář šel do penze a
na jeho místo nastoupil nový. Ten
oba bratry brzo prokoukl. Uměl
dobře mluvit a kostel jen vzkvétal,
takže farář pomýšlel na stavbu
většího stánku Páně. Jeden z bratrů
náhle zemřel. Druhý vyhledal faráře
a nabídl mu, že doplní finance
potřebné k dokončení kostela. Měl
jenom jednu podmínku: "Při pohřbu
musíte prohlásit, že bratr byl světec."
Farář mu to slíbil a inkasoval šek.
Příští den na pohřbu si farář nebral
servítky: "Byl to špatný člověk.
Podváděl svou ženu a tyranizoval
celou rodinu. V našem městě snad
není člověk, kterého by neokradl." V
tomto duchu pokračoval a řeč
ukončil slovy: "Ovšem ve srovnání
se svým bratrem to byl učiněný
světec."*

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Mirek Tůma - \$23.00

Jarmila Svozil - \$23.00

Karel Pavelka - \$23.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291
Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každú štvrtú nedel' u o 11,30 hod. **Slovenská Svátá Omša**
Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svátá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou nedel' v měsíci je mše svatá v 11. ráno. (mimo září kdy jr svatováclavská pout')

Slovenská Svátá Omša Každú štvrtú nedel' u o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.

otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek
PO Box 330 Kemps Creek 2178;

Objednávky, rezervace haly (narozneniny,svatby,slavnostní příležitosti) tel. mobil 0434 143 148
www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com, ovlírací hodiny: Pátek od 18 hod., Sobota od 17 hod., Nedele od 12hod.
Tradicni Ceska a Slovenska jidla.
Velku vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju.
Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, mobil: 0422347375.
Tesime se na Vas a vase pratele.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com

Slovenská Svátá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemaji President: bude

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073

President: Jerry Kabelka 0434 082 739

Secretary: Olga Goerke 0413 912 586

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrték 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App, podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSczech

T: twitter.com/SBSczech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedel' u v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 29. května. Léta Páně 2016.

Becherovka, Rum, Fernet,

Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatopramen, Plzen,

Monday – Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street

Darlinghurst, NSW 2010

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 01..01.17

Holčička se dívá na svou maminku, jak si obléká nový kožich.

"Mami, uvědomuješ si, že aby sis tohle mohla obléknout,

muselo to ubohé zvíře hrozně trpět?"

Máma se podívá přísně na holčičku:

"Co si to dovoluješ takhle mluvit o svém otci?"

Volební zprávy:

Hi everyone,

You may have noticed the ads the Australian Electoral Commission (AEC) are running across all forms of media lately. They're supposed to be designed to educate voters on the new Senate voting changes that were passed earlier this year.

Let's get a couple of things straight, because unfortunately the public are being misled in this advertising and I've been working hard with the likes of Ray Hadley and Alan Jones to reveal the truth. Both have publicly acknowledged I'm right and the public are being fed a whole lot of BS when it comes to the full voting facts. You can still vote just 1 above the line on this years Senate ballot. YOU DO NOT HAVE TO NUMBER 6 BOXES if you don't wish to.

Just remember, you own your preferences should you wish to preference candidates in the Senate.

Do not let the AEC or the major parties hoodwink you into thinking you must vote 1 to 6 above the line.

The legislation is very clear, yet the AEC are telling you porky pies to put it nicely.

A VOTE 1 FOR PAULINE HANSON'S ONE NATION, ENSURES YOUR VOTE STOPS WITH ONE NATION.

We are not giving any of our votes to any of the major parties.

Pauline Hanson

Nevím proč , ale množí se upozornění, které dostávám, na téma = použijte při volbách vlastní pero nebo propisovačku, nepoužívejte tužky a nebo jiné propisovačky, které se dají vymazat.

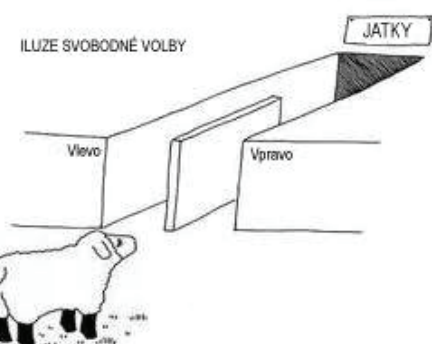
Zabraňte volební defraudaci – machinaci.

1 HALT THE IMMIGRATION INVASION	5 SUPPORT TRADITIONAL MARRIAGE
2 RESTRICT FOREIGN OWNERSHIP	6 PROHIBIT ISLAMIC 'SHARIA' LAW
3 AUSSIE JOBS FOR AUSSIE WORKERS	7 ABOLISH STATE SANCTIONED MULTICULTURALISM
4 NO CARBON TAX	8 PROTECT FREEDOM OF SPEECH

Authorised by Nicki Folkles, Independent Senate Candidate for NSW

Obyčejná mýdla podporují zdraví

Autor neznámý

Sám na sobě jsem upozoroval, že se necítím dobře poté, co se umyji tekutým mýdlem, a raději proto používám mýdla tuhá. Provedl jsem průzkum mezi svými pacienty a zjistil, že lidé, kteří mívají problémy se zády, jim také dávají přednost. Zjišťoval jsem, proč já a moji pacienti máme raději mýdla tuhá. V čem je mezi nimi rozdíl?

Udělal jsem jednoduchý pokus. Vzal jsem skleněné mističky. Do první jsem kápl tekuté mýdlo, do druhé v troše vody rozpustil kousek mýdla tuhé, do třetí nalil studenou vodu, do čtvrté vodu horkou, do páté Jar a do šesté tekutý prací prášek. Poté jsem do mističek vložil lakmusové papírky. Výsledky "testu" ukázaly, že tekuté mýdlo je hodně kyselé (pH kolem 4,5), tuhé mýdlo zásadité (8 - 9 pH), studená a horká voda slabě kyselá - s tím rozdílem, že horká voda je o něco kyslejší, asi o 0,2 pH. Jar se ukázal stejně kyselý jako tekuté mýdlo. Tekutý prací prášek byl zásaditý.

Co z testu vyplývá?

Kůže je orgán, který komunikuje s vnějším prostředím. Cokoliv na pokožku nanese, vstřebá se do těla, proto i používání mýdel lze vnímat z léčebného hlediska, a nejde jen o ekzémy, popraskanou kůži na hřbetu rukou a další kožní neduhy. Správně zvolené mýdlo má totiž pozitivní působení i na pohybový aparát a další zdravotní záležitosti. Zásaditá mýdla mají důležitý význam pro všechny, kdo trpí překyslením organismu.

Lidé, kterým byla diagnostikována artritida, artróza, prodělávají záněty a plísň v těle, deprese, rakovinu, trápí je chronické zdravotní problémy, jsou velmi překyselení.

Prvními signály překyselení organismu bývají nezpracované stresy, únava, vyčerpání, psychická nevyrovnanost, špatný spánek a časté chopení na toaletu během noci. Objevují se tmavé kruhy a/nebo otoky pod očima, kožní vyrážky, opary, praskají koutky úst, tvoří se bradavice, ječná zrna apod.

Zažívání mívá zhoršenou funkci projevující se průjmami, zácpou, nadýmáním, plynatostí, bolestmi břicha apod.

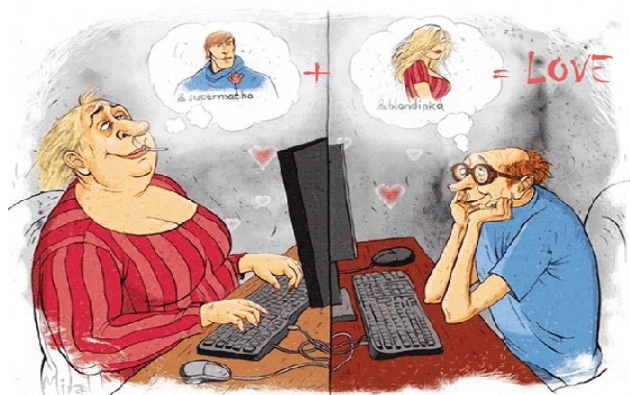
Překyselení těla bývá také častým důsledkem výkyvů váhy, příčinou vzniku hemoroidů, zánětů močového měchýře, problémů se slinivkou, ledvinami, játry, štítnou žlázou a prostatou.

Za důležitou zásadu při snaze o odkyselení organismu považují používání alkalických mýdel.

Zásaditost kompenzuje překyselenost

Vše, co nanese na kůži, má stejný účinek, jako bychom to snědli. Používání mýdel je pro nás přirozené. Pro intenzivnější působení léčebného efektu tuhých mýdel si můžete připravit vodní lázeň nohou (pedikúru) a rozpustit v ní kousek tuhého mýdla. Tato koupel je vhodná také pro lidi, kteří mají popraskané paty působením plísně. Praskliny na patách mohou být však způsobeny i nedostatkem železa (pak se užívá kyselina listová a vitamín B12). Dalším důvodem může být i mechanické poškození kůže od špatně padnoucí obuvi.

Myjte-li si ruce tuhým mýdlem, můžete si všimnout, že kůže na hřbetu rukou bývá méně popraskaná než při pravidelném mytí mýdlem tekutým. I při používání tuhého mýdla je však dobré po umytí ruce ošetřit oblíbeným krémem.

Reportáž z bývalé sovětské základny: atomová bomba měla letět na Čechy.

Na severu Litvy je v zemi 24 metrů hluboká díra. V té díře byla kdysi přichystána raketa. Kdyby ta raketa tehdy vzlétla, dnes byste tu nebyli. Česká kotlina by byl jeden obrovský spálený kráter s extrémně vysokou radiací.

Místo, odkud měly být směrem na Střední Evropu odpáleny rakety s jadernou hlavicí, byla vojenská základna Plokštině. Ta byla nejzápadněji položeným jaderným silem

Sovětského svazu. Později, po rozpadu sovětského impéria, byla základna opuštěna a začala chátrat. Nakonec se ji nezávislá Litva rozhodla přeměnit na unikátní muzeum.

Návštěvníci tak dnes mohou sestoupit do podzemního labyrintu, kde je zachována původní technika a kde je představeno fungování celého obhlédného válečného systému.

Rozkaz zněl jasně: Vystřelte na Čechy!

Základna Plokštině měla celkem čtyři betonová síla. V každém z nich byla trvale připravena raketa k odpálení. Při „běžném“ provozu ovšem nebyly na raketách nasazeny jaderné hlavice. V historii nastaly pouze dva momenty, kdy byla základna v plné pohotovosti a rakety byly připraveny k okamžitému odpálení i s jadernou náloží.

První taková situace přišla hned v roce 1962, kdy bylo Plokštině čerstvě zprovozněno jako jedna z vůbec prvních sovětských jaderných základen. Tehdy právě vrcholila Karibská krize. Spojené státy hrozily Rusům odvetou za umístění jaderných zbraní na Kubu a planeta stála na prahu třetí světové války. Tehdejší sovětský vůdce Nikita Chruščov se naštěstí na poslední chvíli s americkým prezidentem J. F. Kennedym domluvili na smíru a krize pominula.

Podruhé mělo Plokštině nejvyšší stupeň pohotovosti při invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa v roce 1968. A sovětské vedení, v jehož čele už tehdy stál zastávce nejtvrďší linie Leonid Brežněv, dalo vojákům v Plokštině nekompromisní rozkaz: Pokud Západ vyšle Československu na pomoc své jednotky, odpalte na ně jaderné střely.

Co by v takovém případě následovalo, je nabitelní. Západní mocnosti by zřejmě následně odpálily své jaderné střely zase na vojska Varšavské smlouvy. A v samém centru této apokalyptické přestřelky by se ocitlo právě české území. Tento šílený scénář je zajímavým příspěvkem do věčných spekulativních diskusí o tom, zda měl nebo neměl Západ v roce 1968 intervenovat ve prospěch Československa.

Stačí zmáčknout knoflík

Bylo to tehdy o fous. Stačilo zmáčknout pověstný knoflík a jaderný konflikt by byl tady. Co by se dělo, o tom si může základní představa udělat návštěvník muzea v Plokštině v

jednom z podzemních sálů, v němž je jaderná hrozba ztvárněna velmi sugestivním způsobem.

V jinak zcela prázdné potmělé hale je uprostřed na podstavci umístěno právě velké červené tlačítko. Na zdi jsou promítány idylické záběry Evropy – italská historická města, alpská příroda, spokojení lidé v kavárnách. Když ale návštěvník stiskne knoflík, ozve se zvuk exploze, na zdi se promítne hřib atomového výbuchu a následuje několikaminutová triková projekce, která ukazuje destrukci způsobenou tlakovou i teplotní vlnou jaderného výbuchu, stejně jako spoušť, ve kterou se zem po atomovém úderu promění.

V zakázaném bunkru

Prohlídka kdysi utajené podzemní základny graduje v jedné ze samotných odpalovacích ramp. Pohled na dno hlubokého betonového síla má v sobě mrazivou ironii. Zatímco kdysi odtud měla přijít zkáza na Evropu, dnes na dno házejí návštěvníci drobné mince pro štěstí. Na okrajích betonové šachty je ještě patrné značení stupňů, které se používalo pro zaměření rakety.

Pro sovětské impérium měla právě základna Plokštině jedinečný strategický význam, protože díky své poloze blízko k západním hranicím SSSR z ní bylo možné zaměřit celou Evropu. Odtud mohli Sověti raketu vystřelit i na nejvzdálenější evropské kapitalistické země jako bylo Španělsko nebo Velká Británie.

Je paradoxem, že dnes si může kdejaký turista v klidu prohlížet místo a vojenskou techniku, která byla v sovětské éře nejutajovanějším projektem celého socialistického tábora. Rozsáhlá oblast kolem Plokštině bývala zcela uzavřena a lidé pracující na základně žili trvale v naprosté

izolaci od zbytku světa, aby nemohli vyrazit vojenské tajemství.

Všechno zlé je ovšem k něčemu dobré. Stejně jak tomu je s některými bývalými vojenskými oblastmi v České republice, i v okolí Plokštině se díky dřívější izolaci uchovala dodnes naprosto nedotčená příroda. Husté lesy, které měly kdysi sloužit jako maskování pro základnu před americkým leteckým snímkováním, jsou dnes chráněny v rámci litevského národního parku Žemaitija. A nedaleké jezero Plateliai, které sloužilo pro vojenský areál jako zdroj vody, dnes vyhledávají hlavně ornitologové pro pozorování bohatých hnízdišť vodomilných ptáků.

Kontrast přírodní idylly a lidského jaderného šílenství, které v Plokštině bije do očí, ale není jen absurdní minulostí. Jak upozorňuje jedna informační tabule před odchodem z muzea: Neradujte se – stovky podobných raketových základen zůstávají na euroasijském kontinentu dosud stále aktivní. A nezáživný pozorovatel současné krize evropsko-ruských vztahů se s otevřenou pusou nestačí divit, že už se zase někteří politici nestydí vyhrožovat druhé straně jadernými zbraněmi.

Raketová základna Plokštině

Sovětská armáda přestala areál využívat už v roce 1978. Základna pak byla dlouhá léta opuštěna. Jako muzeum ji Litevci zpřístupnili teprve nedávno. Návštěva zahrnuje prohlídku podzemních bunkerů, raketové síla, strojovny či komunikačního velínu. Muzeum lze navštívit po celý rok, základní vstupné je pět eur. Areál leží na severozápadě Litvy. Vlakem je potřeba dojet do města Plungė. Odtud pokračujte místním autobusem nebo stopem na hranici národního parku Žemaitija. Zde je možné si postavit stan v některém tábořišti u jezera Plateliai nebo si pronajmout jednoduché ubytování ve stejnojmenné vesnici. K samotné raketové základně dojdete lesem nedaleko severního břehu jezera. E15 cz

SENATE CANDIDATE
for **NSW**
#MakeAustraliaGreatAgain

Authorised by Nick Folkes. Independent Senate Candidate for NSW.

Ve volbách, které v Austrálii proběhnou 2.července 2016., budeme volit do NSW Senátu Nicka Folkese jako Nezávislého (Independent) kandidáta, Australana a vlastence !

V New South Wales jako politickou stranu, zásadně nebudeme volit strany velké, zrádné, slouhy "Spojených Národů" (OSN) - tedy Liberal a Labor, které nás prodávají Islamu a Rudé Číně

Zato do pozice Federálního Parlamentu bychom chtěli volit Bernarda Gaynora, který v Queenslandu kandiduje za stranu ALA, je to slušný, rodinný člověk, statečný voják ADF a gentleman!
Sven a Vratislav - vydavatel

Archeologové vědí, kde leží vrak slavné lodí kapitána Cooka

Radek John Tyden

Vrak jedné z nejslavnějších lodí světa leží téměř jistě na dně amerického přístavu Newport. Potopili ji tam Britové. Sloužila jako překážka během blokády přístavu za americké války o nezávislost.

Na palubě *HMS Endeavour* doplul James Cook v roce 1770 jako první Evropan do Austrálie. Americká nezisková archeologická organizace Rhode Island Marine Archaeology Project (RIMAP), teď tvrdí, že loď už brzo najde. Vědci mají vytipováno pět vraků, nichž jeden je podle nich určitě Cookova *Endeavour*. Zjistit, který to je, bude ale vyžadovat ještě další práci. Je třeba zrekonstruovat tvary trupů vytipovaných lodí a prozkoumat předměty, které se ve vracích najdou. *HMS Endeavour* byla po návratu ze své nejslavnější cesty několikrát prodána.

Nakonec přejmenovali na *Lord Sandwich*. Sloužila jako přepravní loď. Vozila přes Atlantik britské vojáky do boje se vzbuřenými kolonisty. Američané královským vojskům pořádně zatápěli, mimo jiné i díky vydatné pomoci Francouzů.

Newportský přístav byl ve válce klíčový. V roce 1778 byl v britských rukou. Američané ho chtěli dobýt ze země, přičemž z moře jim měla pomoci francouzská flotila.

Terra Australis Incognita

Britové se jí v tom rozhodli zabránit blokádou. Potopili ve vstupu do přístavu třináct plavidel. Majitelé lodí dostali od státu tučné odškodné. Mezi obětovanými loděmi byl i *Lord Sandwich*, bývalá *Endeavour*. Podle BBC tvrdí archeologové z RIMAP, že je "osmdesáti- až sto procentní šance", že *Lord Sandwich* pořád ještě leží na dně zálivu. Vyhlásili veřejnou sbírku na vyzvednutí a rekonstrukci vraku. Pokud se to podaří, mohla by loď dostat třeba i samostatné muzeum. Nepochybně by si to zasloužila.

Je to jedna z nejdůležitějších lodí v dějinách lidstva. Mezi lety 1768 a 1771 na ní podnikl James Cook společně s pětadvadesáti námořníky a vědci veleúspěšnou cestu kolem světa. Mimo jiné se mu podařilo objevit do té doby jen předpokládanou neznámou zemi na jihu, latinsky *Terra Australis Incognita*. Za Cookových časů věděli Evropané o Novém Zélandu, který objevil v roce 1649 Holanďan Abel Tasman.

Zeměpisce si mysleli, že by Nový Zéland mohl být součástí většího celku, o jehož existenci se spekovalo už od starověku. Cook ho ale celý obeplul a dokázal, že je to ostrov. Novou zemi objevil o pořádný kus dál na východ. První, kdo neznámý kontinent uviděl na vlastní oči, byl poručík Zachary Hicks, z paluby *HMS Endeavour*. Místo, které spatřil, se dodnes (navzdory určitým peripetiím) jmenuje Point Hicks. Podle lodního deníku to bylo devatenáctého dubna 1770. Cook ale při jeho psaní nepočítal s překračováním časových pásem, takže přesnější datum je 20. dubna.

Najetí na mělčinu

Angličané se na Point Hicksu krátce vylodili a pak pokračovali podél pobřeží až do Botanické zátoky poblíž dnešního Sydney. Přibližně o měsíc později najela *Endeavour* na korálovou mělčinu. Patřila k Velkému

bariérovému útesu. Loď byla těžce poškozená. Námořníci ji museli vytáhnout na pláž a opravit, což trvalo sedm týdnů. Nakonec, po množství dalších dobrodružství a objevů, šťastně doplula přes holandskou Batavii (dnešní Jakarta) okolo mysu Dobré naděje až do britského Plymouthu.

James Cook uspořádal ještě dvě velké cesty. V letech 1772 až 1775 obeplul Austrálii z jihu a jako první překročil jižní polární kruh. Nebylo to ale už na palubě *Endeavour*, nýbrž *HMS Resolution*. Stejnou loď si vzal i na svoji poslední cestu, v letech 1776 až 1779.

Spolu s *Resolution* se ale tentokrát vydala na cestu ještě jedna loď, *HMS Discovery*. V roce 1778 objevila Cookova flotila Havaj (kterou ovšem Britové pojmenovali Sandwichovy ostrovy). Pak se vydali mapovat Beringův průliv. Na zimu z roku 1778 na rok 1779 se na Havaj vrátili. Dostali se ale do konfliktu s domorodci, kteří Jamese Cooka zabili.

Kontroverzní Troška Známe tajemství jeho úspěchu i stále dobré nálady!

Režisér Zdeněk Troška je asi "nejkontroverznějším" současným režisérem. Jedni jeho filmy milují a hltají třeba desetkrát do roka, jiní je nenávidí. Především kritici. Z toho si však rodák z jihočeských Hořtic, kde natočil asi své nejúspěšnější filmy *Slunce, seno, a kde také stále žije*, nic nedělá. Dnes slaví už 63. narozeniny.

Jak to vousatý Troška dělá, že jsou jeho filmy - pohádky nebo komedie v kinech tolik navštěvované a v televizi extrémně sledované. A jak to dělá, že ho snad nikdo neviděl s našťvaným obličejem a stále usměvavého? VIPstory.cz jeho tajemství zná!

"Nečtu noviny, nedávám se v televizi na zprávy a snažím se nevnímat negativní informace víc, než je nutno. Mám radost z každého dne, kdy je hezky, sluníčko, kdy potkám fajn lidi. Když je venku náhodou hnusně, uvařím si kotel čaje, vezmu si nějakou hezkou knížku a pro okolní svět přestávám existovat," prozradil právě svou nejnovější komedii *Strašidla*, jenž půjde 18. srpna do kin.

"Pořád se mě někdo ptá, jak to, že mám stále dobrou náladu, usmívám se a nejsem protivný. No to je jednoduché, nemám důvod. A když už se naštvu, tak jen v soukromí, nebo když je opravdu důvod. Pak jsou ale lidi, kteří se takzvaně s nas...m ksichem už narodily a to je průšvih. Tam ať děláte, co děláte,

pořád jsou zamračení, na všechno nadávají, nic se jim nelíbí, mračí se a všechno je špatně. Toho se snažím vyvarovat," podotkl oslavenec Troška, který se prý na svůj věk necítí.

"Věk je jen číslovka, důležité je, na kolik se člověk cítí. A já momentálně na pětadvacet," směje se režisér a odhalil i tajemství úspěchu svých filmů. "Nechápu, kde berou někteří kolegové neustále pocit, že všechno, co je hnusné, odporné, šedé, postavené na drogách, alkoholu, zlu, rozdrásaných duších, schizofrenických myšlenkách, musí divák vidět. Divák si jde většinou do kina odpočinout, vypnout a nechce žít "realitu". Lidi mají svých starostí a trápení už tak dost. A já nechci lidi naštvat, chci je pobavit, rozesmát. Chci, aby přišli na jiné myšlenky. Proto jsem natočil *Slunce, seno, Kameňáky, Babovřesky*, prostě "voloviny pro zasmání". A to, že jsou úspěšné a lidem se to pořád líbí, to je pro mě to největší ocenění. Žádní Čeští lvi a podobné pseudoceny, na které se jen někde doma na polici práší," myslí si režisér.

"Když jsme natočili *Babovřesky* a pak šly do kin, tak na jedné premiéře je promítali v jednom sále a vedle promítali

nějaký "hlubokomyslný" biják. Počkal jsem si, až lidi půjdou z těch sálů. A aniž jsem tušil, v kterém se co promítá, bylo to na první pohled vidět. Z toho prvního vycházeli lidi usměvaví, milí, povídali si, smáli se, bavili se. Z toho druhého vycházeli opravdu lidi s nas...m ksichem, pomalu jenom skočit pod vlak. Zkrátka stačí se jen dívat okolo sebe," dodal s nadsázkou Zdeněk Troška.

Právě to je tajemství jeho úspěchu. Dívá se stále okolo sebe, pozoruje lidi, situace, události a pak je dává do svých filmů. Ať jsou to komedie, nebo pohádky. "Mnoho lidí je rádo, že se v mých filmech pozná a říkají - Pane Troška, to jste určitě musel točit podle naší rodiny, našeho starosty, naší babičky. A pak jsou ti druzí, co se v tom bohužel taky poznají, a ti mě nemusejí. Třeba někteří kritici a podobně. Ale z toho já si nic nedělám. Děláním filmů pro lidi a ne pro kritiky, a hlavně pro radost," dodává Troška, jehož soukromou radostí je prý být mezi fajn lidmi, a dobře se najíst.

"Jak se člověk dobře nají, je spokojený. Všimněte si, že nejvíce našťvaní, vynervovaní lidé jsou ti, co mají hlas, pořád řeší, jestli si můžou dát o pět deka něčeho navíc, jestli, když si dají sušenku, nebudou muset pomalu na liposukci. Mým nejmilejším nástrojem je příbor a dokonce nejsem línej třeba v noci ve dvě vstát a něco dobrého si uvařit. Pak to s láskou s ním a jsem nespokojenější Troška pod sluncem. No a jenom květu," dodal autor pohádek a komedií.

Zdeněk Troška miluje knihy. Doma jich má stovky! ★

Umřel nejstarší Australský tramp, bylo mu 101 let.

Vzpomínka na Raye

Loňského listopadu jsem volala Rayovi k jeho sto prvním narozeninám. Náš rozhovor začal takhle:

Ray: "Víš, kolik mně je roků?"

Já: "Ne. Přestala jsem to počítat, když ti bylo sto."

Ray: "Tak já ti to neřeknu. Ty by sis myslela, že jsem pro tebe starej a nechtěla bys přistět na potlachu sedět vedle mě."

Už nebude žádné příště. Náš kamarád a nejstarší z nás českých a slovenských trampů v Austrálii

RAY - Raymond Jaroslav Černý zemřel 14. května 2016 ve věku 101 roků šesti měsíců a šesti dnů. Jsem si jistá, že jeho duše odešla do buše, kterou tolik miloval. A tak možná přece jen nějaké příště bude, až zapálíme oheň a budeme zpívat, nenechá si to ujít.

Marta Pelikanova

Šmírbuch je tu zase

Jaromír Slomek Tyden

V novém vydání přichází pozoruhodný důkaz o lexikálním a frazeologickém bohatství našeho mateřského jazyka, "slovník nekonvenční češtiny", který jeho autor Patrik Ouředník nazval *Šmírbuch jazyka českého* (co vydání, to jiný nakladatel, nyní VOLVOX GLOBATOR).

Pan Ouředník (nar. 1957), básník, prozaik, esejista a překladatel (i kdyby nepřeložil nic jiného než Queneauova Stylistická cvičení, tak klobouk dolů), asi tuší, že se svým lexikonem nemůže být nikdy hotov, ostatně titulní slovo "šmírbuch" znamená (či spíše znamenalo) v úřednickém slangu pomocnou účetní knihu, "která není čistopis" (jak praví Příruční slovník jazyka českého, *šmírbuch*, -u m. zast. kanc. slang pomocná účetní kniha, která není čistopis. Felíček z mistrova „šmírbuchu“ vypisoval účty zákazníkům. Herrm. Proč nám předkládá jen jakýsi šmírbuch a haldu cárů papírů, psaných tužkou?).

Je-li počet beletristických děl, ať původních, ať přeložených, v nichž se slang a argot vyskytuje, konečný (autor svůj záběr vymezil roky 1945 a 1989), "terénní sběr", který prý poskytl "dvě třetiny materiálu", je naopak neukončitelný; kdyby lexikograf i dnes mezi lidmi zjišťoval, jak se tu mluvilo "před listopadem", nikdy nemůže mít jistotu, že shromáždil "všechno".

S oním časovým ohraničením (především horním, ale vlastně i dolním, excerpován je třeba Jaroslav Hašek) je ovšem svízlel. Zatímco o některých slovech můžeme najisto říci, že do konce 80. let vzniknout nemohla (příklady bud'tež třeba "modropták" či "Babišistán", ani jedno z nich ovšem ve *Šmírbuchu* není), u takového "bukanýra" (podle pana Ouředníka synonymum pro trampa) už asi nevystopujeme, kdy byl přenesen na homosexuála (tento významový posun *Šmírbuch* nezaznamenává, homosexuál je tam pojmenován jako "buzik", "buzerant", "teplouš"..., nově od posledního vydání třeba i jako "homokláda", leč jako "bukanýr" nikoli).

Od minulého vydání (Paseka 2005) je ve *Šmírbuchu* mimo jiné slovo "nynál". Autor jím rozšířil bohatou synonymickou řadu výrazů označujících mužský genitál. Pravděpodobně je neslyšel v pivnici, v ústech lidu nežije, objev učinil v básnické knížce Jiřího Koláře *S utkvělou myšlenkou na město a noc s jejím tělem*, z níž cituje kontext. Svazeček byl vydán roku 2002, jenže nikoli jako novinka, šlo o přetisk bibliofilie z roku 1938; co pak s vymezením 1945-1989?

A podobně je to s letošními doplňky. Pan Ouředník například rozhojnil pojmenování ženského pohlavního ústrojí o "balalajku", "blumu" "doupě", "fifinu", "harfu", "harmoniku" "klaviaturu" atd., ale kdy a kde k těm slovům přišel, neříká. Potkal se s nimi snad už před rokem 1990, avšak vzpomněl si na ně až dnes? Nebo jsou to kvítka rozvitá na palouku češtiny teprve v časech postkomunistických? Těžko říct.

Při listování *Šmírbuchem* čtenář vidí, že tento "slovník synonymicko-asociační", jenž je "poutavým a současně zábavným zdrojem poučení o jazyce a dokladem o nevysychajícím prameni jazykové tvořivosti" (Renata Blatná v Naší řeči č. 2/1993), časovou ohrádku mnohokrát hravě přeskakuje, leč nečiní tak systematicky. Heslo Cikán, Rom je dnes rozšířeno proti předchozímu vydání ze 40 synonym ("bigoš", "cigoš", "pigoš"...) na 51, nicméně "hnědočech" ("Hnědočech"?) mezi nimi schází. Heslo Cizinec naopak rozšířeno není; nechce se věřit, že by pan Ouředník nikdy neslyšel v českém prostředí slovo "Arabáš" nebo "Japončík". Podobně v hesle Peníze postrádáme dnes běžné výrazy "míč" a "mega". Ale budiž, tato synonymia milionu jsou plody posledního čtvrtstoletí (stejně jako "ajták", "bezd'ák", "mekáč", "piárista", "sekáč" a stovky dalších slov, jež *Šmírbuch* pomíjí). V hesle Voják však "drop" (voják prvního ročníku) a "špagi" (absolvent VŠ se zkouškou na vojenské katedře) prostě být musí, patří do let 1945-1989 sine dubio, podobně v hesle Hudební nástroj nestačí u (tahací) harmoniky "potápka" a "fňukna", není důvod ignorovat "zednický piano" či "dršťky"/"držky".

Pan Ouředník by se měl rozhodnout, co se *Šmírbuchem*, obsahujícím "16 tisíc slov a obrátů", dále dělat. Buď už ho nechat, jak je, a odolat pokušení případná další vydání doplňovat o náhodné nálezy, nebo zrušit horní časovou hranici a naopak ho systematicky sytit novými výrazy. To by si žádalo několikaletou práci na plný úvazek a znamenalo by to také sledovat odbornou literaturu a čerpat z ní, vědět třeba o práci Dalibora Záruby *Ostravski slovník* (2007), hlavně však o novém vydání *Slovníku české frazeologie a idiomatiky* (2009), jež přineslo zcela nový čtvrtý díl: *Výrazy větné*.

A ještě drobnost. Kostru pro slangismy a argotismy tvoří heslář spisovných výrazů (od Absolvovat, uskutečnit přes

Opřít se až po Žvanit), to je v pořádku, snad jen místo Uváznout ať tam přistě stojí Uváznout. Bude-li nějaké přistě.

Invaze začala: Plán na likvidaci „nadbytečných“. 500 miliónů otroků k obsluze dvou stovek nejbohatších rodin

Lubomír Vylíčil - Protiproud

Ke břehům Evropy plují stovky a stovky člunů, přeplněných mladými bojeschopnými muži. Invaze je v plném proudu. Po stovkách a tisících se tu vyloďují bojovníci nepřátelského kmene... A naši „přední mužové“, naše „evropské elity“? Bezradně přešlapují a motají se jak postižené ovce v bludném kruhu politické korektnosti a multikulturalismu. Ano, samozřejmě, vydávají přece vyhlášení... Zoufalé bláboly o „solidaritě a odpovědnosti“, kterým nemohou věřit ani oni sami.

Genocida v přímém přenosu

Souběžně s tím pokračuje a sílí tlak jisté mocnosti na válku evropských zemí s Ruskem. Co, že se vám podařilo odvrátit první kolo? Netěšte se holoubkové, přijdou další pokusy! My to prostě zkusíme podpálit z jiného konce...

Není pak divu, že se v Evropě, ztýrané politickou korektností, podlomené feminismem a homosexualismem, rozleptané genderismem a juvenilní justicí a zbídačelé zeleným šlénstvím bojovníků s klimatem, šíří přesvědčení, že sledujeme řízenou genocidu bílé, pracující, evropské, židovsko–křesťanské civilizace v přímém přenosu.

Ale proč? Proč proboha zrovna moji civilizaci? Proč si nevybrali nějakou jinou? Tyto a podobné otázky si kladou mnozí z nás. Také mne mnohokrát napadaly, když jsem po více než dvacet let bezmocně sledoval sílící tlak na podporu všeho, co mě, evropské civilizaci škodí, co ji rozkládá a ničí. Proč?

Neformální vládcí a porodnost

Odpověď může dát statistika a historie. Nejprve k té statistice: podle studie Credit Suisse Global Wealth Report z roku 2013, vlastní 200 nejbohatších jednotlivců větší majetek než 3,5 miliardy nejchudších lidí. A teď historie: v roce 1970 vznikl tak zvaný Římský klub. Záhy se stal fórem světové ekonomické a politické nobility, zkrátka neformálních majitelů a vládců planety. Pozornost upoutal několika publikacemi, jako například „Meze růstu“ (Limits to Growth, 1972). V této studii zazněla poprvé myšlenka, že je třeba zastavit hospodářský růst a že svět stojí před vyčerpáním přírodních zdrojů. Později na veřejnost unikly i jiné, „zajímavé“ formulace.

Třeba: „Jakkoliv rouhavě to může znít, demokracie už nestačí na řešení úkolů, které jsou před námi.“ A nebo: „ (Navrhovaný) planetární režim, by dostal zodpovědnost za rozhodování týkající se optimální velikosti jak světové, tak regionální populace. Každá země by dostala přiděleno jisté číslo v rámci svých regionálních limitů. Světová vláda by ale měla pravomoc tyto limity vynucovat.“ Stačí?

Ujídáme z cizího koláče?

A nyní si představte, že jste jedním z té šťastné dvoustovky nejbohatších jednotlivců světa. Máte majetek na třech kontinentech (to je podmínkou členství v jistém prestižním klubu), jste na věky zajištěni, vlády vám zobou z ruky, dokážete vyvolávat finanční krize, krachy menších států a lokální války, kdykoli je to pro váš byznys přínosem, vaše jméno a vaše identita jsou nevyslovitelné a nepublikovatelné, tedy jste nekritizovatelní... Co vás může trápit?

Inu, to, co každého trochu movitějšího člověka: jak předat svým potomkům svět a statky v co nejlepším stavu. Tedy dlouhodobá udržitelnost majetku, postavení a konec konců i planety a jejího bohatství. A při takovémto přemýšlení, došla ta Římská (Bilderbegská, Trilaterální...) parta k závěru, že zdrojů je na planetě Zemi dostatek na věky věků. Tedy pro ně a pro jejich rodiny. Ale poddaní, otroci a vůbec lůza se jaksí přemnožují a drze jim ujídají z jejich koláče.

Půl miliardy otroků

Řešení je nasnadě. Depopulace. Někde jsem viděl výpočet, že postačí pouhých 500 milionů lidí k bezproblémové obsluze, údržbě a zvelebování veškerého majetku těch několika šťastných rodin.

Takže cílový stav je v zásadě znám. Ale jak k němu dospět? Veliká, světová válka, která by počet lidí na Zemi snížila asi nejrychleji, je velice riskantní podnik. Počet členů „jaderného klubu“ stále roste a hrozbu, že to v zoufalé situaci někdo „zmáčkne“, nelze brát na lehkou váhu. Smrtící epidemie? Nu, nebyla by k zahoezení, ale moderní, industrializované státy s dobrou, fungující infrastrukturou ji dříve či později úspěšně zvládnou. Snad tedy později, až tu nebudou ty moderní státy...

Ta naše bílá, pracující, anticko–židovsko–křesťanská civilizace je sice bezprecedentně nejúspěšnější, nejtvůřivější a nejproduktivnější v dějinách lidstva, ale současně je také vzpurná, odbojná a produkuje nadměrné množství samostatně uvažujících, obtížně ovladatelných lidí.

Takže nezbývá, než drobná mravenčí práce. Postupné kroky. Rozvrat kultur, oslabení soudržnosti obyvatelstva, likvidace obranschopnosti států, snižování jejich ekonomického potenciálu, lokální konflikty, a pak občanské války. Na co největší ploše. Po nich, časem, může dojít i na ty epidemie. Ostatně v Africe se, tuším vloni, cosi zkoušelo.

Jsmeme nebezpeční

Ale kardinální otázka zní: kde začít? Ve které části světa? Logickou odpovědí by bylo, že v té, kde se obyvatelstvo rozmnožuje nejrychleji. Takže, co třeba v Africe? Ne, špatně, nesprávná odpověď. Je totiž potřeba vzít v úvahu i jiné hrozby než jen demografii. Hrozby, které ale majitele planety trápí neméně. Položme si teď zkusmo otázku: která část světové populace představuje (pro ně) největší nebezpečí? A jsme zpět u Evropy. Proč?

Celé lidstvo si můžeme, jak již před lety napsal pan Huntigton, rozdělit do několika kulturních okruhů. Zkuste zapřemýšlet, který z nich by mohl představovat pro vládu hypoteticky uvažované skryté elity největší hrozbu? Že by třeba islám? Zdivočelé hordy náboženských fanatiků, rigidní ranně středověký řád, svazující veškerý život, krvavá řevnivost šítů a sunnitů... Ne, špatně. Rigidní strnulost věčného řádu, produkující úpadek a stagnaci, u otroka rozhodně nevadí. A vzájemné štítsko–sunnitské škorpení? Kdo si hraje, ten (vládce) nezlobí. Navíc, pokud je mi známo, islám nikdy nic převratného nevytvořil a nevymyslel. Počet nositelů Nobelových cen u lidí z tohoto okruhu konverguje limitně k nule. Ano, asi dvě jsou za literaturu. Tedy manipulovatelnost a ovladatelnost za jedna...

Tak co třeba Čína? Podnikaví, skromní, chytří. Tisíciletá, sebevědomá říše středu. Tvořiví, houževnatí a expandující. Ale, z jiného úhlu pohledu –není to vlastně ideální kvalifikovaná obsluha složitějších systémů? A pak, ta jejich úžasná tradice: k vládcí vždy v předklonu. Je tu z nezměnitelné boží vůle... Tak bychom mohli probrat jeden kulturní okruh za druhým. Až k Evropě.

Vzpurná civilizace

Čím se tedy tenhle „náš“ kulturní okruh od ostatních tolik liší, že by mohl představovat hrozbu pro potenciální světovou vládu? Dvěma věcmi: existencí pojmu „svoboda jednotlivce“ a dlouhodobým trendem neúcty k světským autoritám.

Nemá cenu zde rozebírat okolnosti vzniku těchto fenoménů a filosofické důsledky jejich existence. Stačí připomenout, že žádná ze světových civilizací nemá tak dlouhou, pestrou a bohatou tradici převratů, revolt, vzpour, lidových povstání... tedy násilných a velice často úspěšných ataků „buranů“ vůči „vrchnosti“, jako má ta naše. Od Spartakova povstání, před dvěma tisíciletími, přes Wata Tylera v Anglii 13. století, husitství v Čechách, nespočet selských vzpour, přes povstání a diktaturu Oliviera Cromwella , až po Velkou francouzskou revoluci, nemluvě o posledních dvou staletích, dochází v Evropě periodicky k násilným aktům, které svrhávají stávající pořádek a nastolují nové politické uspořádání, spojené zpravidla s výraznou výměnou elit. Anglický Karel I. i francouzský Ludvík XVI. by mohli vyprávět.

Ano, ta naše bílá, pracující, anticko–židovsko–křesťanská civilizace je sice bezprecedentně nejúspěšnější, nejtvůřivější a nejproduktivnější v dějinách lidstva, ale současně je také vzpurná, odbojná a produkuje nadměrné množství samostatně uvažujících, obtížně ovladatelných lidí. Tedy lidí, jako otroků nepoužitelných, kazových a snad i nebezpečných. Pohlédneme–li proto na svět z perspektivy jeho hypoteticky uvažovaných vládců, nebudeme se moc divit, když se rozhodnou, za takovouhle cenu tu naši tvořivost a vynalézavost raději oželí.

Nejsme bezmocní!

Proto teď přijíždějí ty lodě, plné bojovníků. A naše elity, zblblé třemi desetiletími neomarxistické indoktrinace je vítají květinami a zachraňují. Likvidace vzpurné a nebezpečné Evropy postoupila (podle plánu) do další fáze. Ale co s tím? Co máme dělat my, kteří takhle nechceme? Vždyť na rozhodnutí evropské, natož pak světové úrovně nemáme nejmenší vliv! Jsme fakt odsouzeni do role bezmocných diváků zkázy svého světa? Ne tak úplně.

Začněme u sebe s obnovou toho, co učinilo Evropu velkou. Zdola. Od svého okolí. S obnovou ctností, považovaných po dva tisíce let za samozřejmost. Mám na mysli ony dnes vysmívané pojmy, jako poctivost, samostatnost, soběstačnost a nezávislost. Mezi sebou. Ne ke státu, který už dávno není „náš“, ke společnosti nebo vyšším entitám. Ale mezi svými, mezi slušnými lidmi. Tak, jako za „bolševika“.

Začněme budovat sítě neformálních vazeb spolehlivých, vzájemně si pomáhajících lidí. Beze státu a třeba i proti němu. Své děti vychovávejme k nezávislému myšlení a aktivnímu vyhledávání nezávislých informací.

Podporujeme vše co slouží tisíciletými ověřené stavbě – rodina, národ, národní stát. A požadujeme to i po svých „představitelích“. Dejme jim jasně najevo, že strany a uskupení, jejichž členové se jen otřou o gender, multikulturalismus a všechny ty novodobé hrůzy, jsou pro nás nevolitelné. Požadujeme vystoupení z EU, která je úmyslně nastavená tak, aby zdola, parlamentní cestou, změnit nešla. Šíře zamlčované informace a podporujeme nezávislé zdroje. Podporujeme vše, v čem se nám evropští politici (tak zvané „služebné elity“, podle profesora Kellera) snaží bránit. Ozbroyujeme se. Uvažujeme, jak přežít případnou násilnou krizi a jak v ní zabezpečit svou rodinu.

Hlavně ale dejme našim politikům jasně najevo, že jakýkoli pokus o dovoz cizích, neintegrovatelných islámských bojovníků do NAŠÍ ZEMĚ povede k takové bouři, kterou neustojí. Máme mailly, poštu...

Oni se ti naši politikové taky něčeho bojí. A to něco jsou volby. I když je sami mezi sebou považují za otravný a zbytečný folklór, vyhnout se jim zatím úplně nelze. A proti rozzužené většině společnost nepomůže ani tucet spindoktorů a miliardy do propagandy. Oni to vědí...

10 nejčastějších kuchařských chyb?

Neochutnáváme a nečteme recepty pozorně

Blesk

Malé prkénko, špatný nůž, přeplněná pánev... To jsou jen některé z mnoha prohřešků, které většina z nás při vaření denně dělá. Nezáleží na tom, zda jste ostřílená kuchařka či kuchař nebo do tajů přípravy pokrmů teprve pronikáte. Tyhle chyby děláme všichni. Prozradíme vám proto, na co si příště dávat pozor.

Používáme malá prkénka

Pokud chcete jen nakrájet plátky citronu do čaje nebo rozkrojit kiwi, klidně použijte některé z těch malých malých prkének s pestrým motivem. Při vaření ale na všechny tyhle miniaturní krájecí desky zapomeňte. Pokud totiž chcete třeba naporcovat syrové kuře nebo na plátky nakrájet hotovou sekanou, jsou vám úplně k ničemu. Na takto omezeném prostoru to totiž nikdy nemůžete udělat úhledně, efektivně a především bezpečně. Dopřejte si proto příště více prostoru a uvidíte, že vám vaření půjde hned lépe od ruky.

Krájíme špatnými noži

potýkáte. Nůž patří k nejdůležitějším pomůckám každého kuchaře. Dobře zvolený nástroj dokáže ušetřit práci. Proto si vždy důkladně promyslete, který nůž si na co vezmete. Pokud máte v šuplíku jen jeden malý a jeden větší, dovybavte si kuchyň. Rozhodně by vám v ní neměl chybět nůž univerzální, a dále ty speciální na porcování, řezání masa, na sýry, krájení ovoce a zeleniny a také na sekání bylin. Pořídít byste si měli i zoubkovaný nůž na chléb, který oceníte také při krájení čerstvé bagety.

Nečteme důkladně recepty

Pokud vás příště v časopise nebo kuchařce nadchne recept s úžasnou fotkou, nezapomeňte si ho před vařením důkladně prostudovat. Jinak se vám totiž může snadno stát, že v polovině zjistíte, že nemáte všechny potřebné ingredience nebo jste přeskočili některý z kroků. Proto si vždy před tím, než začnete vařit podle nějakého nového receptu ověřte, zda máte opravdu všechny suroviny a celý recept si dopředu přečtete.

Nemáme ve vaření řád

Zapamatujte si, že i při vaření je třeba postupovat promyšleně. Pokud totiž pracujete chaoticky, nejenže vám všechno trvá mnohem déle, ale také se může stát, že například kontaminujete jídlo bakteriemi ze syrového masa. Zejména kuřecí maso musíte vždy držet daleko od zeleniny, kterou nebudete vařit! Vždy proto udržujte pracovní plochu čistou a uklizenou. Dopředu si připravte vše, co budete potřebovat. Ušetříte tak čas a vaření bude mnohem efektivnější.

Kořeníme až hotová jídla

Máte někdy pocit, že je uvařené jídlo jakoby bez chuti? Nudné a nevyvážené. Možná je to tím, že jste nepřidali koření už na začátku nebo v průběhu vaření. Jde opravdu o důležitý krok. Koření je třeba přidat včas kvůli tomu, aby všechny složky "nasály" jeho přirozenou vůni a chuť.

Neochutnáváme

Nebojte se v průběhu vaření ochutnávat znovu a znovu a znovu... Pokud totiž s prvním soustem čekáte až na okamžik, kdy je jídlo na stole, může se snadno stát, že bude

mít nevyváženou chuť a bude v něm něco chybět. Vždy proto mějte po ruce lžičku a od prvopočátku ochutnávejte, abyste připravované jídlo mohli okořenit dle potřeby.

Používáme malou pánev

Tuhle chybu dělá velká spousta z nás. Když ale nasypeme příliš velké množství ingrediencí do malé pánve, teplota rychle klesne a navíc je zde najednou příliš mnoho vlhkosti, což má za následek, že se připravovaný pokrm místo toho, aby se smažil, upravuje v páře. To samozřejmě v důsledku také vede k nerovnoměrnému vaření. Pokud tedy nemáte dostatečně velkou pánev, použijte raději dvě malé

Vaříme ze studeného masa

Vůbec nezáleží na tom, zda jde o maso kuřecí, vepřové, hovězí nebo třeba rybu. Pokud totiž jakékoliv maso, které je právě vyndané z lednice, šoupneme hned na gril nebo do trouby, jsme z výsledného pokrmu zklamaní. Maso je totiž zvenku vysušené a uvnitř nedodělané. Nezapomeňte ho proto příště vyndat asi patnáct až dvacet minut před přípravou

Nepočkáme, až se pánev rozežřeje

Nalijete na pánev olej, přidáte suroviny, a pak teprve zapnete sporák? Pak se připravte na to, že místo toho, aby se ingredience pěkně osmahly, nasáknou olejem nebo máslem a je pravděpodobné, že se navíc přichytí k pánvi. Příště se proto před přidáním přísad do pánve vždy ujistěte, že je horká a tuk dostatečně rozpálený.

Nenecháváme hotové maso odpočinout

Pustíte se obvykle do hotového masa hned, jak ho vyndáte z trouby nebo pánve? Pak děláte chybu! Nezáleží na tom, zda jde o steak, vepřovou panenku, grilované kuře, pečení nebo třeba sekanou. V okamžiku, kdy do právě upečeného nebo ugrilovaného masa zakrojíte, vyteče všechna šťáva vyteče na prkénko nebo talíř. Proto až příště vyndáte maso z pánve, grilu nebo z trouby, nechte ho "odpočinout" při pokojové teplotě po dobu nejméně pěti minut. Šťáva bude mít čas rozprostřít se a vstřebat do jednotlivých vláken. uvidíte, že vaše trpělivost bude odměněna mnohem šťavnatějším a lahodnějším kusem masa. Pokud máte obavy, že maso vychladne, přikryjte ho důkladně kusem alobalu a dejte do vyhřáté trouby.

O špionáži teologicky i prakticky

Jan Schneider NevPes

Má-li být činnost zpravodajských služeb efektivní, nesmí spojitvat nespojitelné, jakkoliv by si to politici přáli

Ministr vnitra Milan Chovanec tisku potvrdil, že jeho resort vypracoval návrh zákona o civilní rozvědce ÚZSI, kterým by měla služba získat účinné prostředky, aby mohla reagovat na měnící se bezpečnostní hrozby.

Špionážní odér je vítanou přísadou každé mdlé, mediálně těžko prodejné zprávy. Podobně tomu je i s poslaneckými a vládními aktivitami. Tak se oblast zpravodajských služeb, která kvůli své citlivosti má být budována, ošetřována a provozována povytce šetrně, stává předmětem různých „zviditelňovacích“ kampaní, které již z principu nemohou být příliš uvážené. A že by braly v potaz všemožné souvislosti a důsledky, o tom již nemůže být řeč.

Částečně lze příčinu shledávat v samotném rotačním principu demokracie. Neustále přicházejí na scénu noví politici. Pokládají svůj příchod za záchranu státu na poslední chvíli. Moře jim je po kotníky. Proto jsou vzdálení byť jen pomyslením požádat své předchůdce, aby se s nimi podělili o zkušenosti. Stávají se tak – přesně po vzoru britského britského seriálu *Ano, pane ministře* – tragikomickými rukojmími setrvalých úředníků a jejich praktik. Všem změnám vskrytu oponující úředníci jim však mohou zabránit i v té horší variantě, totiž v realizaci jejich čerstvých, ani v zoologické zahradě nevyzkoušených nápadů, hraničících v některých případech s ohrožením bezpečnosti a obranyschopnosti státu.

Některí novináři se bezpečnostní a zpravodajskou problematikou zabývají déle než ti noví, čerství politici, kteří jsou souběhem různých okolností zrovna u moci. Proto z aktuálně propuknuvší zákonodárné kreativity zručně vypíchlí to, co by mohlo být zárodkem pěkného průšvihů. Jde o rozvědčné odposlouchávání, eventuálně ještě i sledování osob na našem území.

Nápad ministerstva vnitra je dobrým podnětem k tomu, zopakovat některé zásady a zvyklosti týkající se zpravodajské komunity.

Kontrola

Odposlouchávání (případně též sledování) je činnost, kterou zpravodajská služba může provádět po splnění zákonem stanovených schvalovacích procedur. Odposlechy povoluje soudce na základě žádosti zpravodajské služby, jež

musí být zdůvodněná. Soudce, který vykonává svou činnost zodpovědně, žádost zvaží a někdy ji zamítne. Nebo schválí odposlech na kratší dobu. Nebo podmíní jeho trvání pravidelnými informacemi o jeho průběhu.

Jak má ale soudce zvažít žádost o odposlech osoby na našem území, která by byla zdůvodněna informací z oblasti působnosti rozvědky, tedy ze zahraničí? Třeba informací od pramene v Kuala Lumpur?

Nadto je zde problém parlamentní kontroly. Operativní činnost rozvědky nemůže být předmětem poslanecké kontroly, protože ta by svým pozitivním kontrolním závěrem implicitně schválila porušování zákonů v cizích zemích.

Trojčinní záhada

V České republice jsou dle zákona tři zpravodajské služby. Výrok je to paradoxně správný, protože je dvojnásobně chybný. První závadou je, že ačkoliv civilní rozvědka ÚZSI nikdy zákonem nevznikla, přesto zákon v roce 1994 konstatoval, že v ČR „působí“. Spíše to připomíná zázračné početí než legislativní kontinuitu s dobou předlistopadovou (jiné vysvětlení asi není).

A to se ještě u té zatrachtilé ÚZSI mlčky přechází kompetenční zádrhel, protože je zařazena pod ministerstvo vnitra, které ale nemá působnost v zahraničí.

Nicméně ani dvě služby de iure nejsou pravdou de facto. Vojenské zpravodajství totiž slučuje vojenskou rozvědku a vojenskou kontrarozvědku pouze nominálně. Prakticky nikoliv, protože nejen téměř není kde, ale většinou by to bylo i proti předpisům a zásadám zpravodajské práce.

Vojenské služby jsou dvě, i když ze zákona jedna. Plus ze zákona jedna civilní kontrarozvědka a k tomu ještě de iure nevzniklá, ausgerechnet na vnitru působící civilní rozvědka. Konstantní součet tři při vši té vnitřní proměnlivosti svou záhadností připomíná nekončící spory o tajemství svaté Trojice. Dosti ale teologie, zpátky na zem.

Efektivita

Má-li být činnost zpravodajských služeb efektivní, nesmí spojitvat nespojitelné, jakkoliv by si to politici přáli. Ve světě existují případy logičtější architektury zpravodajského systému, než je ta naše. Stojí za to se zamyslet nad systémem, který zavedli organizačně zkušenější Němci.

V rozvědčné činnosti převážil názor, že roztrfštěné zpravodajství neposkytuje předpokládanou konkurenční výhodu, ale naopak vládu zanášá informacemi, které jsou z jiného pohledu shledávány spornými či nepodloženými, ne-li přímo chybnými (jak se stalo v případě důvodů k napadení Iráku v USA v roce 2003). Preferuje komplexní zahraniční informace, které předtím, než dojdou na vládu, jsou podrobeny vzájemně oponentuře přinejmenším z hlediska vojenského, geopolitického, vnitropolitického a ekonomického a nejsou ani problematické z hlediska proveditelnosti a kapacit.

U služeb kontrarozvědčných naopak praxe osvědčuje oddělení civilní od vojenské, která však působí pouze „v kasárnách“, a nemá tedy působnost ani v oblasti obranného průmyslu, což bývá častým bodem sporu.

Kontaminace

Sjednocená rozvědčná služba však nemůže být podřazena ministerstvu zahraničí, byť za její činnost má být odpovědný „zaminí“, a nikdo jiný. Diplomatská služba představuje trochu jiný svět se staletými zvyklostmi a tradicemi. Přřazení špionážního sboru, notabene u nás ještě ozbrojeného, do ranku „zaminí“ je sice představitelné, ale jako velká výstřednost, kontaminující diplomacii špionáží. To by z diplomatů, řečeno s Hugem Haasem, udělalo „efektivně mrtvé muže“.

Za aktivity zahraniční výzvědné služby by tedy měl nést odpovědnost ministr zahraničí, logisticky by však byla nejlépe zaparkovaná v ministerstvu obrany, jak bývá ve vyspělých zemích dobrým zvykem.

Ministři obrany by pak byla podřízena vojenská kontrarozvědka a ministři vnitra nebo premiérovi civilní kontrarozvědka. Ze zákona by tak vypadlo „efektivně mrtvé ustanovení“, že za zpravodajské služby odpovídá vláda. Rozumí se vláda ve sboru, což jest však z hlediska odpovědnosti prázdna skořápka. LN, 27.4.2016

Nosí-li žena snubní prsten, je vdaná. Nosí-li žena obyčejný prsten, nic to neznamena. Nosí-li žena snubní i obyčejný prsten, tak je vdaná, ale nic to neznamena.

„Slyšel jsem, že ses oženil?“ „No jo, už mě nebavilo vysedávat po hospodách.“ „A co teď?“ „Teď už mě to zase baví.“

Začíná brutální islamizace Evropy. Podle plánu připraveného v Bruselu. Martin Koller jej odkrývá i s podrobnostmi

Vojenský analytik Martin Koller pro ParlamentníListy.cz rozebral, jaké konkrétní dopady může mít dohoda EU s Tureckem o migrantech.

Dohoda mezi vedením EU a Tureckem znamená začátek brutálního nástupu agresivnější fáze islamizace Evropy. To může v některých zemích, především v těch, které budou muslimy odmítat, trvat řadu let, někdy i celou generaci.

Otevření hranic s islámským Tureckem s 80 miliony obyvatel, vesměs s nižší životní úrovní ve srovnání i s nejhudšími zeměmi EU, je prvním krokem k praktické realizaci prvního programu EuroMed. Ten je součástí Lisabonské smlouvy a umožní příchod do Evropy až 150 milionům muslimů ze zemí kolem Středozemního moře. Do těchto zemí budou zároveň přicházet další muslimové z Afriky a Asie. K tomu, aby se vyrovnala průměrná životní úroveň v Turecku s úrovní Bulharska, bude třeba financí ve výši 40 ročních výběrů daní v celé EU!

Zásadní je negativní nábožensko-ideologický a politický dopad posilováním tendence k islamizaci původních obyvatel s rostoucím počtem muslimů, budou se spojovat rodiny a zabydlovat celé příbuzenské kmeny o stovkách členů. Vzhledem k vysokému počtu dětí v muslimských rodinách, které v EU samozřejmě využívají veškerou sociální podporu, se můžeme v průběhu několika desítek let dočkat reálného vítězství muslimské většiny v legálních volbách a zavedení islámu a práva šaría jako oficiální doktríny v zemích EU. Přitom naprostá většina muslimů bude volit jako jeden blok na rozkaz z mešity, včetně jinak do značné míry bezprávných žen.

Přispívejte na charitu, Alláh vám to vrátí

Dohoda je výhodná pouze pro ilegální a ekonomické (jak a pro koho ekonomicky výhodné) migranty, kteří se zajímají především o bezplatné dávky z evropského sociálního systému, dále pro různé zločinné obchodníky a pašeráky migrantů, kteří údajně vydělali kolem 300 miliard EUR, dále samozřejmě pro spekulanty se stavbou ubytoven pro migranty a pro různé neziskovkáře, kteří na nich a především na okolní společnosti a státní kase parazitují víc, než všichni takzvaně nepřizpůsobiví. První pokusy o stavbu ubytování pro migranty se již objevily v západních Čechách. Například v Plzni na tichém sídlišti Slovany byla zahájena přestavba bývalého obrovského showroomu na ubytovnu pro 2000 osob. S velkou mediální ostudou v ní byli prozatím objeveni dělníci v ostudných podmínkách.

Zajímavé je, že západočeská Charita vyhlásila nedávno zájem přijmout z Německa 2000 (samozřejmě muslimských, protože jiní tam ani nejsou) migrantů. A to je pouze jeden kraj. Nezapomínejte přispívat na charitu, Alláh vám to vrátí.

Rozsáhlá migrace muslimů do Evropy bude vytvářet další rozsáhlé prostory s početnými uzavřenými paralelními komunitami nepřátelskými k okolí a tvořícími základnu pro islámské extrémisty a teroristy.

Merkelová před deseti lety uvedla, že integrace Turků v Německu (po 30 letech integrování) zcela selhala. Třetina Turků v Německu nepracuje. To je zhruba tolik, kolik tam chybí pracovních sil. V současnosti Merkelová spolu s kumpány v Bruselu otevřela cestu do EU pro další miliony Turků a dalších etnických a nábožensky cizích a vesměs neintegrovatelných obyvatel Afriky a okolí.

Ostudným způsobem se angažuje i současný papež. Jakoby přehlížel, že islám byl a stále je nepřítelem křesťanů. Pravděpodobně se jedná o jeho vydírání z hlediska jeho neslavného působení v Argentině z doby fašistické vojenské junty, která povraždila tisíce politických odpůrců. Pravděpodobně nemá čisté svědomí.

Dohoda nemá logický základ, jestliže má EU přijímat za každého ilegála z Turecka do Řecka jednoho ekonomického migranta z Turecka, údajně původem ze Sýrie. O uprchlíky se nejedná, neboť v Turecku není válka a je to údajně bezpečný stát (s výjimkou Kurdů). Ostatní cesty zůstávají pro pašeráky a ilegály otevřené.

Naopak pro naprostou většinu křesťanů pronásledovaných Islámským státem, ale rovněž ostatními muslimy v Sýrii a Iráku, jsou možnosti omezené. Křesťanský uprchlík ze saláfistického muslimského světa je výjimkou. Rovněž nejcivilizovanější muslimové, alávité ze Sýrie se mezi uprchlíky nevyskytují. Již to je dokladem řízené a výběrové islamizace Evropy!

Ubytování migrantů v jiných zemích – za německé sociální dávky

Dohoda se stejně jako dříve podporovaná ilegální imigrace vztahuje především na osoby spřízněné s terorismem a

saláfistickým islámem – to je bezpečnostně nepřijatelné. Další skupinu tvoří ilegální ekonomičtí migranti z celé Afriky a okolí, kde se vůbec neválčí. Naprostou většinu dosavadních ilegálů tvoří osoby, které nemají v Evropě co dělat.

Podle německých odborníků z Freiburger Denkfabrik SAT lze v roce 2016 předpokládat příchod jednoho až pěti milionů dalších muslimů, především do Německa a Švédska. Jaksi to koliduje s oficiálně domluvenými 72 000 výměnou za ilegály na řeckých ostrovech.

Německo se bude snažit část z nich natlačit do okolních zemí. Je sice schopné zničit svoji ekonomiku a sociální systém podporou ilegálních i legálních islámských migrantů, ale nedokáže je všechny ubytovat. To mají zajistit jiné země, včetně naší. Tlak na ubytování nejméně civilizovaných ilegálů za německé peníze představuje největší ohrožení naší země od května 1945.

Evropa je v pozici pevnosti, jejíž brány otevřeli zrádci nepříteli. Turecko nikdy nebylo evropskou zemí a nikdy nebylo zemí přátelskou Evropě, což dokazují především dějiny Balkánu. Islám si nárokuje všechna území, na něž kdykoli v historii vstoupila noha muslima, přesněji kam sahala islámská státní moc. Tedy území v Evropě až po Vídeň a Pyreneje.

Bezpečnou zemí bude Rusko. Dokladem vývoje je fakt, že v posledních letech odchází ze stále méně bezpečného multikulturního islamizujícího se Švédska každý rok kolem 50 000 etnických Švédů, kteří tam pracovali a platili daně. Nahrazují je násilničtí pobírači sociálních dávek z islámských zemí. Z města Malmö odešlo 40 % židů, kteří tam pracovali a platili daně. Podobná je situace i v jiných zemích postižených evropským proislámským rasovým multikulturalismem.

Schengen přestává existovat de facto

Následky bezvízového styku s Tureckem jsou podstatně horší, než kdyby například USA otevřely svoje hranice s Mexikem, spíše to lze přirovnat k otevření hranic Jižní a Severní Koreje z iniciativy jihu, nebo nejlépe k otevření hranic Izraele do oblastí ovládaných palestinskými teroristy.

Dohoda s Tureckem o bezvízovém styku od června, pokud bude skutečně realizována v plném rozsahu, je zločin vůči národům Evropy hodný nejvyšších trestů – za sociálně ekonomické inženýrství, tedy rasismus pod pláštěm multikulturalismu a podporu islámského terorismu.

Vzhledem k tomu, že jsme chudá země, můžeme čekat dopady opožděně až po Německu, Švédsku a dalších bohatších zemích, kam budou směřovat hlavní proudy ekonomických migrantů, nejen z Turecka, toužících po vysokých sociálních dávkách a bezpracném životě.

Podle šéfa německé kontrarozvědky Massena je každý stý migrant terorista rozhodnutý zabít, tedy z milionu to je 10 000 bojovníků. A nemusí se jednat pouze o migranty, jak ukazují atentáty z Paříže a Bruselu. Migranti především posilují islámskou komunitu, která je základnou terorismu.

Schengen přestává existovat de facto – současná armáda bude do jisté míry zbytečná, protože válečnou zónou hybridní islámské války a terorismu bude celá Evropa od mysu Tormentoso v Portugalsku po ruské hranice. Enormně vzroste potřeba policie a četnictva v zemích EU.

Především se jedná o rostoucí tlak na uznání práva šaría jako paralelního práva pro muslimy a konverty k islámu v zemích EU. Právo šaría je jedním z pilířů islámu. Přitom šaría je podle tří rozsudků evropských soudů neslučitelná s evropským právem – a můžeme rovnou říci, že je neslučitelná s civilizací.

Bezpečnostní dopady

Důležité jsou bezpečnostní dopady ve formě volného a nekontrolovaného pohybu teroristů a islámských extrémistů po Evropě. Dokladem jsou právě atentáty v Paříži a Bruselu. Podle oficiálních informací je provedla skupina 30 teroristů, z nichž jen několik provedlo přímý útok.

Méně viditelné, ale o to razantnější, jsou bezpečnostní dopady ve formě rozšíření obchodu s drogami a s lidmi, což jsou jedny z hlavních finančních zdrojů terorismu. Mimo to daně 10 % z každého halal kebabu a přímé podpory ze Saúdské Arábie. V praxi se jedná o mnohamiliardový černý byznys sloužící ke korupci evropských politiků, státní správy a médií. Nemůžeme se divit, že česká dívka spáchala podle oficiální policejní zprávy na návštěvě u muslimského narkomafiána sebevraždu 13 ranami nožem.

Bezpečnostní dopad zvýšeným ohrožením žen i dětí přímou agresí ze strany muslimů je prozatím viditelný především v zahraničí. To vidíme bez ohledu na politicky korektní snahy mnohých evropských politiků a médií o zatajování reality především v Německu a Švédsku.

Obecně lze předpokládat nárůst kriminality. Německá policie přiznala nárůst kriminality v oblastech vražd,

znásilnění, loupeží a krádeží za rok 2015 o zhruba 250 000 případů. Přitom objasněnost v Německu je kolem 50 %, takže se jedná reálně o půl milionu závažných trestných činů navíc ve srovnání s rokem 2014. V přepočtu na naši republiku by to byl nárůst o zhruba 40 000 vražd, znásilnění, loupeží a krádeží za rok.

Ekonomické dopady

Negativní ekonomický dopad cestou rozšíření šedé ekonomiky nepostihne žádná EET. Zemí s vysokým podílem nezdaněné šedé ekonomiky a otrockých pracovních podmínek je právě Turecko. Tato ekonomika nejen neplatí daně, ale také svojí produkcí vytváří cenový dumping a bere práci firmám a lidem pracujícím legálně.

Další negativní ekonomický dopad vznikne tlakem na snížení výroby a konzumace vepřového z takzvaně nečistých zvířat a alkoholu odporujícího koránu, včetně propadu daně z alkoholu. V některých zemích, například v Británii, jsou již dopady reálné, počínaje snahami omezit nabídku vepřového masa v jídelnách a restauracích.

Evidentní je jednostranné prosazování ekonomických zájmů Turecka vůči Evropě a vytváření závislosti EU na Turecku z hlediska transferu surovin, což je i v souladu se zájmy Saúdské Arábie a USA

Penězotoky neziskovkám

Negativní finanční dopad vznikne dalším růstem penězotoků ze státní kasy pro různé humanitární, ideologické a multikulturní neziskovky zabývající se humanitou a integrací neintegrovatelných. To vše na úkor etnických Evropanů, školství, zdravotnictví, sociálního a důchodového systému. Můžeme mluvit o bezúčelně vyhozených penězích pro ty, kteří sami žádné příjmy státní kasy nevytvářejí.

V oblasti zaměstnanosti lze předpokládat negativní hospodářský dopad nabídkou levnějších pracovních sil ochotných pracovat za stále nižší mzdy v otrockých podmínkách (u nás například severní Korejci, Mongolové, dříve Ukrajinci) s rostoucí nezaměstnaností domácích. Výsledkem jsou a budou propady v příjmech státu. Z levnější práce novodobých migrantských otroků (pokud někteří budou chtít vůbec pracovat) se budou získávat nižší nebo žádné daně.

To povede ke zhoršení sociální služby všech obyvatel z důvodu nedostatku financí na opravy komunikací a rozvodu vody a propadu příjmů sociálního systému, méně peněz na školství, zdravotnictví a důchody.

Negativní dopad lze předpokládat i v oblasti služeb, kde dojde k odmítání služeb prováděných ženami – například holičky a kadeřnice, ale i servírky v restauracích – muslimskými muži.

Exotičtí paraziti

Rozšíří se nebezpečný zdravotní dopad cestou nositelů nemocí vymýcených v Evropě, růst počtu nositelů exotických nemocí a parazitů. Vše zaplatí občané EU, počínaje základním vyšetřením každého migranta, až po operace za desítky milionů.

Migranti pohltnou značné částky ze zdravotního a sociálního pojištění, do něž nepřispěli a mnohdy ani nebudou přispívat s následkem celkového zhoršení podfinancované zdravotní péče. Nakonec budou dostávat i důchody.

Stejně jako například v Británii nebo Švédsku lze předpokládat posílení ilegální ekonomiky halal, počínaje surovými rituálními porážkami, nátlakem na oddělení muslimské stravování v restauracích, školách a na pracovištích s nepřehledným zdaněním. Halal znamená (na rozdíl od košer) především extrémně surové týrání zvířat při porážce, které odporuje myšlení civilizovaných lidí i zákonům v civilizovaných zemích. V naší republice dostaly halal jatky v západních Čechách výjimku od úředníka ministerstva zemědělství! Tato výjimka platí dodnes a maso se exportuje do Německa! Muslimů tam přibývá, rozvíjí se úžasný kšeft s týráním zvířat. A co na to říká křesťanský ministr zemědělství? Stalin říkal, že každý má svou cenu.

Co znamená halal kebab...

Muslimské halal stravování, především kebab, znamená kromě týrání zvířat finance do islámské ideologie, protože 10 % ze zisku prodeje kebabu z halal masa, což je pravděpodobně všechno, jde na podporu a propagaci islámu, životní potřeby imámů, stavbu mešit, korupci evropských politiků a médií, a možná i na podporu extrémistů a teroristů ukrývajících se v paralelní muslimské komunitě. Kdo má rád týrání zvířat a šíření islámu, kupuje halal kebab.

Posílení se dočkají nekontrolované finanční transfery havalla, které odporují evropským zákonům a umožňují podporu ilegálních aktivit od korupce politiků a médií až po terorismus. Se systémem havalla, korupcí a ilegálním sponzoringem islamizace ze Saúdské Arábie souvisí rovněž

snaha o prosazování podvodného islámského bankovníctví v Evropě.

Dalším negativním dopadem je šíření primitivního neekologického jednání a špatného vztahu ke zvířatům, které vidíme prakticky ve všech zemích Afriky a Blízkého a Středního východu, počínaje špinavými městy a vesnicemi.

Z bezpečnostního hlediska jsou rizikové obrovské zisky pašeráků vyrábějících falešné turecké doklady, protože značná část nových příchozích bude ze zemí mimo Turecko. Tyto peníze budou investovány do dalších kriminálních aktivit, počínaje obchodem s drogami a konče korupcí evropských politiků a médií.

Islamizace přinese celkově nižší hygienický a společenský standard, počínaje špinavými městy po vzoru Blízkého a Středního východu. Dokladem jsou Vídeň nebo Paříž. To byla podle Evropanů, kteří tam žijí, kdysi klidná a čistá města. Dokladem je praxe vojáků, diplomatů i jiných odborníků pracujících v islámských zemích.

V Evropě se bude stále více prosazovat negativní vzor primitivní středověké kmenové rodiny s násilím a uzákoněnou poniženou a podřízenou pozicí žen.

Vzroste pravděpodobnost rozšíření ilegálního transferu zbraní ze severní Afriky a Blízkého a Středního východu do Evropy. Při rostoucím objemu dopravy mezi Tureckem a Evropou takový transfer nelze ani sledovat, natož zastavit. Vedení EU se zároveň chystá svoje občany odzbrojit! Jak jinak se v EU objevují ilegální automatické zbraně.

Islamizace znamená postupně zhoršení společenského a právního postavení žen a jejich posun do pozice občanů druhého řádu, zvláště při zavedení platnosti práva šaría, byť oficiálně jen lokálně.

Islamizace posílená masivní migrací muslimů do EU znamená konec ženského sportu, pokud by jej sportovkyně nezvládly v tradičním muslimském oděvu.

Islamizace bude znamenat tlak na odstranění všech psů (podle koránu nečistých zvířat) z veřejnosti, což se již děje v Británii, kde muslimům vadí i slepečtí vodící psi. Chovatelé se mají na co těšit, možná ne zítra, ale za pár let.

Islamizace bude znamenat postupný zákaz tradičních křesťanských svátků, typu Vánoc a Velikonoc, což se již děje s podporou domácích politiků v Belgii, Francii a Británii.

Státní příspěvky muslimským náboženským obcím

Islamizace bude znamenat tlak na právní podporu islámu a jeho zařazení mezi civilizovaná náboženství s možností rizikového vstupu muslimů do armády, policie a vězeňství. To jim postupně umožní dostat se ke zbraním, v některých zemích i k jaderným, ale rovněž ke strategickým zásobám atd.

Navýšení statutu islámu jako náboženství vyznávajícího velkou částí obyvatel umožní získávat státní příspěvky muslimským náboženským obcím. Ve Francii dostává každá jednotlivá náboženská obec 400 000 EUR ročně. Ve velkém městě mohou být takových obcí desítky. V Německu se jedná o 150 000 EUR ročně. Ilegalové v Německu již pilně organizují vznik muslimských obcí. Kolik by dostávali u nás?

Islamizace bude znamenat stavbu mešit a především minaretů, odkud vás budou v noci rušit řevem k muslimským modlitbám. Podle islámu navíc veškeré území, které lze obhlédnout z minaretu patří Alláhovi, tedy muslimům, což myslí zcela vážně!

Nepotrestané zlo kvete

Součástí prosazování islámu a práva šaría budou rovněž teroristické útoky a jiné formy násilí k zastrášení evropské veřejnosti, zvláště poté, co silové složky v Německu, Británii, Francii, Švédsku i jinde nejsou schopny, nebo neschopny, adekvátně reagovat. Nejčerstvěji jsme to viděli v Belgii. Nepotrestané zlo kvete.

Může se zdát, že výše uvedený text je pouze shrnutím všeho, co již řekli nebo napsali jiní. Rozdíl je v tom, že dohoda mezi EU a Tureckem o bezvízovém styku uvedený negativní vývoj prudce urychlí, takže bychom si měli připomenout, za co politikům v EU – počínaje Junckerem a Merkelovou a konče jejich českými sluhý – vděčíme.

Řešením je především zrušení Lisabonské smlouvy s možností vetovat rozhodnutí vedení EU kterýmkoli státem, tedy možnost samostatného rozhodování ve strategických otázkách, zrušení programu Euro Med, případně odchod z EU.

Takovou otázkou, jako multikulturalismus v jeho evropské rasistické formě islamizace, by měl schvalovat každý stát v referendu. Jedná se o zásadní životní otázku, stejně jakou transatlantická smlouva TTIP.

Pokud se podíváme na čísla, tak do EU víc přispíváme, než odtamtud dostáváme. A představa, že EU zastaví naráž

ekonomickou spolupráci s odpadlickými zeměmi, je pouze strašení. Kdo by na Německé panstvo dělal v montovných aut a jiného materiálu za třetinu jejich platů, kdo by jim dodával zemědělské výrobky, odkud by brali elektřinu s jejich zlodějskými solárními a větrnými programy, které nestačí ani na osvětlení domácností? Jejich blahobyt by se bez kolonií na východě zhroutil. I na tu islamizaci jdou daně odváděné cizími firmami na našem území.

Jde doslova o všechno!

Neoddávejte se iluzím, že naši politici jsou hloupí a pouze nevidí, co se děje. Oni to vědí moc dobře a většina se na islamizaci Evropy a naší země aktivně podílí, samozřejmě nikoli zadarmo. Jen někteří si vymýšlejí větší či menší výmluvy a lži, počínaje potřebou údajně nedostatkových pracovních sil. Stačilo by zaměstnat užitečnou činností většinu neziskovkářů, nadbytečných umělců, kteří se nedokážou uživit bez státních dotací, všechny nezaměstnané a důchodce, kteří chtějí pracovat a dát jim slušné platy, z nichž se dá civilizovaně žít, nikoli živořit. Pracujících by bylo nadbytek!

Nezapomínejte na to při volbách! Jde doslova o všechno! Islamizace řízená z Bruselu a Berlína znamená dobu tmářství a otroctví. Budme jako 300 hrdinů krále Leonida u Thermopyl, kteří se postavili zlu podobnému saláfistickému islámu. Nenechme si vzít práva a svobody vybojované našimi předky. Neztraťme čest v ustrašeném brblání v koutě nebo v hospodě.

Neposlouchejte oficiální propagandu, politické lháře a podvodníky, kteří vykládají v médiích, že bojují za občany a jsou proti migraci – a přitom podporují rasistickou multikulturní islamizaci, sociální parazitování, evropskou totalitu, otrokářské kšefty s levnou pracovní silou a cizácké zájmy typu smlouvy TTIP! Jde o civilizovanou budoucnost!

Myslete vlastní hlavou, nikoli „českou“ televizí a dalšími protinárodními médii! Myslete na svoje rodiny, děti, příbuzné, přátele a známé! Nebojte se obhajovat svoje zájmy! Obětujte patnáct minut svého času a jděte volit vlastenecké strany! Kdo nepůjde k volbám, podporuje ty, kteří vládou dnes! Čtvrthodinka pro bezpečnou a civilizovanou budoucnost!

Parlamentní Listy

Samota tíží

Marcela Čechová

Už je to několik let, co se stala ta nešťastná nehoda. Moje kamarádka z dětství uklouzla doma na dlaždičkách, uhodila se, upadla, omdlela a už se neprobírala. Bylo jí sedmdesát, byla docela zdravá a mohla tady s námi být ještě aspoň deset let. V okamžiku, kdy se jí to stalo, byla sama. Neměla nikoho kdo by jí pomohl, manžel umřel, děti roztroušené někde v cizině. Nebydlely jsme daleko od sebe, ale víte jak to je, člověk často nenajde chvíli ke vzájemné návštěvě. Přišla jsem když už jí nebylo pomoci. Do smrti si to budu vyčítat.

Možná jste něco podobného zažili i vy. Moderní technika se samozřejmě snaží vymyslet něco, co by starším lidem, kteří padají nejčastěji, umožnilo nalézt pomoc. Vymyšleno bylo tlačítko, které nosíte na šňůrce na krku a když se dostanete do situace, z níž si nemůžete sami pomoci, prostě zmáčknete knoflík a za chvíli přistanou u vašich dveří policajti i sanitka. Je to dobré, ale není to to nejlepší. Koupete-li se ve vaně nebo ve sprše, tlačítko na krku nemáte. Jeden z našich dobrých přátel omdlel na toaletě – a dveře se zavíraly dovnitř. Ovšem také ze žebříku na zahrádce může spadnout i čtyřicátník tak nešťastně, že se nezvedne – a viděli už jste nějakého čtyřicátníka se šňůrkou s tlačítkem na krku? Žádný člověk v mladším věku si prostě nedovede představit, že by se mu mohlo něco stát.

Je to takový kolotoč: staří lidé se na sklonku života vracejí do bezmocnosti dětství. Ovšem v dětství je miminko neustále hlídáno obklopeno pozorností a láskyplně opatrováno. Ve stáří je to opačně: jen málo dědečků a babiček má kolem sebe své děti, aby se staraly, společnost už tě také nepotřebuje, jen zbytečně ujídáš ze společné mísy. Nevadí, že v sobě nosíš životní moudro, už je nemáš komu předat. Nevadí, že máš svoje životní zkušenosti a znalosti – už je nikdo nepotřebuje. Nevadí, že v sobě máš stále lásku – už ji nikdo nechce, už o ni nikdo nestojí.

Pamatuji, že dříve, ještě za mého dětství, to bývalo jinak. Instrukce jako jsou dnešní domovy důchodců tehdy neexistovaly, stařečci, zejména na venkově, dožívali „na výměnku“, vedle své rodiny, nebyli nuceni na stará kolena si zvykat na neznámé lidi, na cizí, někým jiným naplánovaný režim. Víme, že v moderním světě mají staříci v těhle organizovaných „čekárnách na smrt“ dohled a služby, jaké potřebují – ale jsou tam šťastnější?

V dospělosti se nám zdá, že jsme nezranitelní, nesmrtelní. Celková neúcta novodobé lidské společnosti k starým lidem pramení hlavně z toho, že najednou ti přestárlí vyžadují – tak jako malé děti – více péče, více našeho času a pozornosti a pro nás je většinou velkou zátěží přiznat, že na to mají právo.

Jak rozluštit ten gordický uzel? Myslím, že vydavatel tohoto listu měl nápad který by stál za úvahu. Došel k němu poté, co mu také najednou tragicky odešel dobrý přítel. Oč jde?

Poslouchejte pozorně: naše české NOVINY mají předplacenou „unlimited“ telefonii linku – mobil s neomezeným voláním. Musí to tak mít, protože jsou to noviny. Tudiž by stačilo, abychom, až budeme cítit, že potřebujeme každotýdení spojení s někým, kdo hovoří stejným jazykem (ve stáří se rychleji zapomíná naučený jazyk (angličtina) než ten, kterým mluvila naše maminka) se přihlásil do redakce, udal svoje telefonii číslo a adresu případně kontakt na některého rodinného příslušníka či souseda a nejméně jednou za týden by jej vydavatel Novin zavolał a poptal se na jeho zdraví či potřeby. SLUŽBA ČTENÁŘUM ZDARMA.

Opravdu myslím, že by to bylo výhodné nejen pro staré lidi, ale i pro jejich rodinné příslušníky, kteří by neměli výčitky svědomí, že neměli čas zavolat osamělé babičce, tetě či kamarádovi.

České Noviny jsou novinami slušných lidí. Slušní lidé si v dnešním světě potřebují navzájem pomáhat. Já souhlasím. Souhlasíte také?

Volejte číslo 0414540465

STŘEDEČNÍ GLOSY 18.05.2016

Miroslava Macka

Některé zprávy naznačují, že až se lidé konečně proberou z letargie, bude to velmi krvavé vypořádání se s dnešními vládci:

Afgánci, který ve Vídni na toaletách spolu se dvěma komplici znásilnil mladou holku, byl při převozu do nemocnice agresivní a byl zpacifikován dozorkyní, která je vyznavačka bojových umění. Utrpěl přitom modřiny, takže dozorkyně je již obviněna ochránkyní práv mladistvých. U Afgánce zjistili krevní onemocnění, jehož léčba přijde rakouské daňové poplatníky na 24.000.- Eur.

Co myslíte: můj protinávrh Afgánce vykastrovat a šupem poslat zpátky do Afganistánu, ochránkyni práv mladistvých propustit a její funkci zrušit a ušetřené peníze dát znásilněné dívce – jde o podněcování k násilí?

Slovenský poslanec Boris Kollár k plánované inkluzi cikánských dětí do normálních škol na Slovensku: „Karavana jde rychlostí nejpomalejšího. Pokud toto nějaký idiot schválí, tak mu přeji, aby jeho děti s těmi zaostalými – mnohokrát dementními – cikánskými dětmi chodili do třídy! Byl jsem v cikánské osadě, třináctileté dívky tam běhají těhotné, otcové jsou bratrance a někdy i vlastní bratr, jejich děti jsou pořádně 'zpomalené', a jen idiot může takové děti nasekat k normálním zdravým dětem! Já vám kašlu na humanistické řeči o rovnosti a integraci. Jste farizeové, neboť vaše děti chodí do prestižních škol a tučně za to platíte! Vám by se také nelíbilo, kdyby vaše děti v škole měsíc přebíraly násobilku nebo písmeno D! Tak pěkně nechme tyto děti v speciálních třídách a neníme životy majoritního obyvatelstva, neboť toto rozhodnutí způsobí, že majoritní občané budou děti vozit i 30 km od osad, aby jejich děti mohly normálně studovat a nebyla právě jim snižována možnost uplatnění! Tímto nesmyslem akorát zvětšíte frustraci majoritního obyvatelstva a docílíte tím jen větší nenávisti vůči cikánům, a to nemluvím o větším finančním zatížení těchto bílých rodin.“

Co myslíte, za jak dlouho bude takový názor trestný?

Ještě jedna věc mne zaujala v rozhovoru Týdne s Pavlem Kohoutem:

V jedné odpovědi říká: “v roce 1954 to byla má první kritická hra Zářijové noci, za níž jsem byl vyloučen ze strany”, aby v další odpovědi pronesl “sám jsem se stal terčem režimu hned po okupaci, oficiálně jsem byl vyloučen ze strany a degradován z kapitána na vojína.” To po vyloučení z KSČ v roce 1954 do ní opět vstoupil? To už by ovšem těžko šlo omlouvat mladickou nerozvážností…

Klíčové dokumenty k projektu Čapího hnízda, které by prokázaly, kdo byl v době přidělení dotace jeho majitelem, se ztratily. Překvapuje to ještě někoho?

G. J. Ballard:

Jaký smysl má svoboda projevu, když nemáte co říct?

Den hanby.

Před 70 lety Československo amnestovalo poválečné zločiny na Němcích

Jan Urban - Aktuálně

Ostudná zbabělost zákona č. 115/1946 zničila samu možnost demokratického právního československého státu. Za jeho neslušnost tak platíme dodnes.

Jsou výročí, která se neslaví. Nikdy se o nich veřejně nemluví. Jako by se nic nestalo. Nepotrestané zločiny, oběti, které prý neexistovaly. Nepotrestané vraždy, drancování, znásilňování, upalování, mučení, zabíjení dětí, popravy kojenců. Společenství, které si chce namlouvat, že právě jeho masové zločiny zůstanou zapomenuty, nedojde klidu. Dokud se nenajde někdo, kdo nahlas vysloví aspoň jednu větu: „Je mi to líto“.

Osmého května budeme ne-slavit právě takové výročí. Před sedmdesáti lety, osmého května 1946, schválilo Prozatímní Národní shromáždění republiky Československé Zákon č. 115/1946 „o právnosti jednání souvisejících s bojem o znovunabytí svobody Čechů a Slováků“.

Tři krátké paragrafy měly právně ošetřit a zpětně legitimizovat násilné a jinak trestné činy z doby války. Tehdejší právní systémy jaksí nepočítaly s mimořádnými situacemi války a odboje, jako byly partyzánský boj, zabíjení zrádců, či dokonce vysílání utajených armádních komand k páchání atentátů. Na to ale opravdu stačily dva tři paragrafy, směřované například k definování odboje proti nacistické okupaci ve všech jeho formách jako vojenského, tedy armádním válečným pravidlům podléhajícího jednání. Většina zemí evropského kontinentu postupovala stejně a podobné jednorázové retroaktivní normy v poválečném období přijala. Bylo třeba po té hrozné válce začít s čistým stolem.

Československý přístup byl ovšem zcela jiný. Především byl otevřeně rasistický a vědomě umožňoval etnickou diskriminaci v nové republice „nežádoucích elementů“. Nešlo jen o Němce a Maďary, ale také o Židy, navracející se zázrakem z koncentračních táborů a doufající v restituci rodinného majetku. Otázka byla zvláště výbušná na Slovensku, kde tisíce německých, maďarských a slovenských hlínkovských arizátorů byly během pár týdnů po válce nahrazeny bývalými partyzány a komunisty. Ti neměli sebemenší chuť vzdávat se majetku ve prospěch jeho právoplatných majitelů. Čeští židovští navrátilci byli zase velmi často úředně označeni za Němce a vyhnáni ze země, samozřejmě bez majetku. Řada novinových článků a rezolucí z okresů z tehdejší doby dokumentuje obrovskou nechut, jakou velká část české společnosti pocítovala k židovským obětem nacistických zločinů. Nejčastěji uváděným důvodem byl „nedostatek bytů pro naše lidi“.

Nejpodivnější však bylo časové vymezení platnosti zákona. Pochopitelné amnestování „jednání, jehož účelem bylo přispěti k boji o znovunabytí svobody Čechů a Slováků“, by se logicky mělo vztahovat jen na dobu války, která skončila v Praze devátého května, a možná ještě o pár týdnů delší. Jenomže ještě v květnu byl válečný stav státu formálně prodloužen až do konce roku. Armáda, jejíž velení bylo zcela v područí sovětských vojenských orgánů, tak získala mimořádné pravomoci v oblasti bezpečnosti, které v demokratickém státě jinak přísluší jenom vládě a policii. Mír nemír – tento retroaktivní zákon úmyslně rozšířil obsah amnestie i na jakékoliv poválečné jednání, „které směřovalo ke spravedlivé odplatě za činy okupantů nebo jejich pomahačů...“ Takové jednání podle tohoto zákona „není bezprávné, ani tehdy, bylo-li by jinak podle platných předpisů trestné“ – a podle zákona platí pro všechny jinak trestné činy až do 28. října 1945, tedy ještě pět měsíců po skončení války.

Hlavním účelem tohoto zákona totiž bylo ochránit československou armádu, která na pokyn prezidenta a vlády v této době uměle vyvolané „revoluční“ bezzákonosti prováděla brutální etnickou čistku, pro kterou se vžil termín vyhnání Němců. Cílem bylo vytvořit ještě před postupimskou konferencí (konec července 1945) na území ČSR fait accompli, tedy situaci, která by Spojencům nedovolila schválit jiné řešení než odsun veškerého německy mluvícího obyvatelstva z Československa.

Oficiální výklad této operace tvrdil, že masové násilí proti civilnímu obyvatelstvu německé národnosti, ke kterému docházelo v prvních měsících po skončení vojenských operací, bylo jenom spontánní reakcí českého obyvatelstva na šestiletou okupaci.

Tato zjevná nepravda neztratila vliv na českou politiku a veřejné mínění ani po sedmdesáti letech. Fakta však prokazují, že absolutní většinu násilností a celou organizaci „divokého odsunu“ prováděly vybrané jednotky československé armády pod přímým velením ministra

obranu Ludvíka Svobody. Prezident i vláda byli o průběhu operace detailně informováni. Mezi koncem května a postupimskou konferencí na konci července tak bylo za hranice státu vyhnáno přes sedm set tisíc německých civilistů. Další více než milion byl vyhnán z domovů a držen v koncentračních táborech.

Tato operace by nikdy nebyla možná bez souhlasu sovětského politického vedení a blízké koordinace a spolupráce s velením sovětské okupační armády v Německu, Polsku, Rakousku a Československu. Československá vláda byla navíc od roku 1942 velmi dobře informována o spojeneckých jednáních, vedoucích k přípravě dohody o stíhání válečných zločinů, stejně jako o snaze spojeneckých vlád aplikovat v řadě případů trestní zodpovědnost za takové zločiny u důstojníků i poddůstojníků vlastních ozbrojených sil.

Byla informována i o iniciativě k prosazení konstrukce nového zločinu genocidia, poprvé zmíněného už v třicátých letech polským židovským právníkem Rafaelem Lemkinem. Ten už v roce 1944 publikoval široce diskutovanou stať, ve které napsal: „Obecně řečeno, genocida neznamena nezbytně okamžité zničení národa, s výjimkou masového vraždění všech členů národa. Úmyslem je spíše projev koordinovaného plánu různých akcí cílených ke zničení esenciálních základů života národnostních skupin, s cílem zcela zničit skupiny samotné. Úmyslem takového plánu je desintegrace politických a sociálních institucí, kultury, jazyka, národního cítění, náboženství a dokonce individuálních životů osob patřících k takové skupině (Axis Rule in Occupied Europe: Laws of Occupation - Analysis of Government - Proposals for Redress, Washington, D.C.: Carnegie Endowment for International Peace, 1944)“.

Jenomže jediným cílem československé vlády, podporované v tomto ohledu absolutní většinou obyvatelstva, bylo právě, slovy Edvarda Beneše, Němce z Československa za každou cenu „vylikvidovat“. Armáda tak dostala za úkol připravit a provést přesně to, co Rafael Lemke definoval jako genocidu - „koordinovaný plán různých akcí cílených ke zničení esenciálních základů života“ německé menšiny na území Československa.

Existenci takového koordinovaného plánu jasně prokazuje příklad brutálního vyhnání německého obyvatelstva z operační zóny 4. divize československé armády v červnu 1945. Šlo o zlikvidování veškerého německého osídlení v okolí a na jih od páteřní silniční komunikace Brno – Jihlava – Praha.

Už ve čtvrtek desátého května, pouhý den po skončení války na našem území, přijel do převážně německé Jihlavy osobně ministr obrany Ludvík Svoboda, doprovázený generálem Bočkem a ministrem Bohumilem Laušmanem. Svoboda pronesl na náměstí razantní projev o nutnosti vyhnání všech Němců a přislíbil pomoc armády při jeho provádění. O tři dny později Jihlavou projel prezident Beneš a bezprostředně potom došlo k prvním násilnostem. Němci museli opustit svoje byty a odejít do přikázaných „koncentračních“ (dobový termín) táborů.

Dvacátého prvního května Ludvík Svoboda osobně přivezl do Jihlavy část 3. praporu samopalníků čtvrté divize. Devátého a desátého června tato jednotka vyvezla a vyvedla během čtyřiaadvaceti hodin na deset tisíc jihlavských Němců až za rakouské hranice. Na nejhroších zvěrstevch vyhánění v této oblasti se podílely i stovky teprve osmého května u Písku zajatých fašistů Slovenské Domobrany, posledních bojových jednotek Slovenského štátu, které se v bojích proti Slovenskému národnímu povstání „proslavily“ vypalováním vesnic a popravami civilistů. Namísto válečného tribunálu jim československá armáda nabídla volnost páchat další zločiny pod jejím velením.

Další jednotky 4. divize mezitím připravovaly a prováděly vyhnání Němců ze Svitav a celého svitavského jazykového ostrůvku, Brna a z desítek vesnic na jižní Moravě. Všechny podobné akce proběhly s vědomím, a často i za asistence Rudé armády. Posledním velkým zločinem v této části státu byl v noci z osmáctého na devatenáctého června masakr dvou set šedesáti pěti německých civilistů, převážně žen a malých dětí, na Švédských šancích u Přerova. 4. brigáda touto masovou vraždou navždy zastavila všechny pokusy o organizovaný návrat více než čtyřiceti tisíc karpatských Němců na Slovensko.

Jen o pár měsíců později se vojáci této prapodivné jednotky podíleli i na protizidovských bouřích a protimaďarských operacích na Slovensku. Z celé československé armády byl, díky ostudnému amnestijnímu zákonu č. 115/1946 Sb., za tyto zločiny odsouzen pouze jediný člověk – nadporučík Karol Pazúr.

Tento zákon byl barbarský a my bychom si to měli přiznat. Podryl samu podstatu demokracie a právního státu. Už v létě 1947 vyděšená menšina demokraticky

smýšlejících poslanců prosadila v Prozatímním shromáždění vytvoření parlamentní vyšetřovací komise. Bylo však už pozdě. Rakovina se rozšířila a zasáhla celý organismus.

Parlamentní komise zmizela hned v únoru 1948. Politika příkazovala i naznačovala, proč a co nevidět. Bezpečnostní orgány odmítaly vyšetřovat, státní zástupci raději neviděli ani ta nejdřnsnější porušení lidskosti či zákonů, soudci odmítali soudit. Vraždy, sériové znásilňování, loupeže – cokoliv postihovalo Němce, bylo prohlášeno za povolené. Státní zastupitelství v Novém Jičíně uzavřelo, že zdokumentovaná opakovaná znásilňování, mučení a dokonce pronajímání sexuálních otrokyň v internačním táboře v Hranicích na Moravě za peníze není trestné, neboť „soulože s Němkami, byť vynucené, jsou jakousi formou spravedlivé odplaty podle par. 1 zákona č. 115/1946 Sb.“

Jen o pár měsíců později odsuzovali stejní soudci na přání komunistické diktatury k trestům smrti či k vymyšleným mnohaletým trestům vlastní občany, Čechy i Slováky.

Právo a zákon nemohou platit jen někdy a jen pro někoho. Buď jsou pro všechny, nebo jen hračkou pro mocné. Ostudná zbabělost zákona č. 115/1946 zničila samu možnost demokratického právního československého státu. Za jeho neslušnost tak platíme dodnes.

Jan Urban je:

Bývalý disident a novinář ještě nelegálních Lidových novin. Později psal o válkách ve Střední Americe a bývalé Jugoslávii. Dva dokumentární filmy, pět knih, jedna rozhlasová hra. Učí na New York University v Praze, byl členem mezinárodního právního týmu Diag Human. Profesní i osobní přesvědčení: Ve chvíli, kdy mě chválí mocní, někde dělám chybu. Dokud jsem zvědavý, žiji.

Zbraně mít či nemít?

Břetislav Jeník, NSW NevPes

Již v dávných dobách svobodné kmenové společnosti bylo samozřejmé, že muži drželi zbraně té doby pro okamžité použití. Jak ale stále více moci přecházelo do rukou vládců, začaly se objevovat snahy tyto zbraně z rukou lidu obecného odebrat. Kdosi prohlásil, že všechna moc pochází z hlavně děla. Nu, nejenom děla.

První případ odzbrojení v historii, o kterém vím, se přihodil čtyři sta let před Kristem v demokratických Aténách poražených Spartou v Peloponéské válce. Se souhlasem Sparty se tam tehdy chopila moci skupina, kterou historie zná jako „Třicet tyranů“. Ti, vědomi si, že vládnou zneprátenému obyvatelstvu, vydali rozkaz k odevzdání zbraní. Hrdí Atéňané si je ale většinou poschovávali pro příští použití. V tom byli úspěšní a tyraní byli vyhnáni.

To ale byly jiné časy. Tyranů bylo jenom třicet. Dnešní společnost, alespoň ta část, na které záleží, je vystavena podobnému tlaku. Vlády vydávají stále více zákonů omezujících přístup občanů ke zbraním a jsou případy, kdy je nebo jejich použití pro vlastní obranu prostě zakazují. Jejich argumentem nebo spíš výmlouvou je, že sama přítomnost zbraní vede k nárůstu zločinnosti, a je tedy v zájmu všech, aby zbraně byly pouze v rukou vládních orgánů. Tento proces ale nepokročil všude stejnou měrou a to dává možnost posoudit, jak správné jsou argumenty těch, kdo odzbrojení propagují a nařizují.

V západní (naší) společnosti jdou začátky tohoto procesu už do devatenáctého století. V roce 1889 Anglie dala svým vyslanectvím v Evropě instrukci podat zprávu o situaci v jejich zemích. V žádné nebylo vlastnictví zbraní zakázáno. V některých byla různá omezení, jako třeba v Holandsku, kde nošení zbraní na veřejných místech bylo zakázáno. V některých zemích bylo pro nošení stělných zbraní třeba povolení. V Maďarsku usvědčení zločinci a blázni neměli dovoleno je nosit. V Norsku, Švédsku, Dánsku a Švýcarsku ani toto omezení neexistovalo. V Anglii až do první světové války každý, ať uprchlý trestanec, blázen nebo dítě, mohl koupit jakoukoliv stělnou zbraň bez omezení. Teoreticky jste si tam mohli koupit kanón a postavit si ho do předzahrádky. Nebylo zákona, který by vám to zakázal.

V Americe některá dobytkařská města vyžadovala od kovbojů odevzdat zbraně hned při příjezdu, dřív než se mohli opít. Skryté zbraně byly zakázány ve většině západních států. Ve velkých městských centrech ani tato omezení neexistovala. V New Jersey až do 1927 bylo jediné omezení: zákaz soubojů. Tradiční přístup ke zbraním byl založen na zásadě, že každý je zodpovědný za svoji vlastní ochranu a za obranu státu a USA. Podle zákona o milicích z roku 1789 byl každý muž členem milice svého státu a mohl být povolán do služby, když to situace vyžadovala. Každý muž měl podle zákona povinnost držet svoji pušku a munici v dobrém stavu. To se zpočátku pravidelně kontrolovalo.

V roce 1970 byl tento zákon rozšířen i na ženy, ale v té době to už bylo pouze symbolické, i když zákon stále platí.

V Anglii byl první známkou vládního zasahování od roku 1689 před první světovou válkou zákon o povolení koupit si novou pistoli. To byla ale čistě finanční záležitost, starších zbraní se netýkala. Povolení si mohl zakoupit každý na poště za deset šilinků. Pistolí byla zbraň s hlavní do dvaceti pěti centimetrů (10 inch) délky. Výrobci na to reagovali výrobou pistolí s hlavní o půl centimetru delší, na kterou se zákon nevztahoval. Pak ale se na scéně objevil irský boj za nezávislost a britská vláda reagovala na začátku první světové války zákazem prodeje kulovnic. Ty mají výkon srovnatelný s vojenskou puškou. Bylo slíbeno, že zákon bude zrušen na konci války, to se ale nestalo. Ani když Irové svoji nezávislost získali. Přišla ale bolševická revoluce v Rusku a s ní obavy z povstání v Británii. George Orwell později smutně poznamenal že ve svém mládí mohl zajít do kteréhokoliv železářství a koupit si jakoukoliv pistoli nebo pušku, ale Irové a bolševici jej o to připravili. Spíš je ale možné, že ho o to připravila hlavně přechota vlády chopit se jakékoliv záminky k odzbrojení občanů stále více chápaných jako poddaných. Ideje socialismu v té době už zapustily kořeny. Jestli je ze země vůbec kdy doopravdy vytáhly. Touha po moci se zdá být součástí lidské povahy. Stejně jako touha být svobodným. Snad v různých genetických dávkách u různých lidí.

Pro odpověď na tvrzení, že přítomnost zbraní vede k jejich zločinnému zneužití, je třeba pohlédnout na skutečnou situaci. Spojené národy (UNICRI) ve své zprávě o kriminální victimisaci ve vyspělých zemích označily čtyři země s nejvyšší zločinností: Británie, Holandsko, Švédsko a Austrálie. Všechno země, které v dobách před zavedením přísných zákonů proti vlastnictví zbraní patřily mezi nejbezpečnější na světě. Jinde je hodný zmínky případ Jamaiky. Jamaika se pokusila vyřešit rostoucí zločinnost ultrapřísnými zákony. Za vlastnictví střelné zbraně nebo munice je doživotní žalář. Po zavedení tohoto zákona se zločinnost zečtyřnásobila.

Na druhé straně země. které nepodlehly panice a nechaly zbraně v rukách občanů. se dnes pyšní zločinností mnohem nižší. Švýcarsko je ozbrojená země. Každý muž do 45 roků je vojákem a má svoji zbraň a munici pro ni doma u sebe. To znamená, že ve Švýcarsku je zhruba 600 tisíc automatických zbraní mezi lidmi. Přitom ta země má na evropské poměry nízkou zločinnost. Navíc tam zhruba polovinu šločinu páchají cizinci. To ukazuje, že silně ozbrojení Švýcaři mají snad nejnižší zločinnost v Evropě. Navíc je tam velké množství zbraní v soukromých rukách. Každý, kdo jde ve 45 do rezervy, si může svoji zbraň vzít jako svoji vlastní, pouze mu ji armádní zbrojř upraví z plně automatiky na poloautomatiku.

Jinou ukázkou ozbrojené země je Izrael. Tam je vlastnictví zbraní velmi rozšířené, jednak z trofejních zbraní, které si vojáci přivezli z různých válek, což je tam tolerováno. Jedna zvláštnost, o které jsem četl, je, že si tam občan zbraň nemusí kupovat. Když se cítí ohrožen, může zajít na policejní stanici a zbraň si tam vyfasovat. To je unikátní. Stal se tam případ, který považuji za názorný. Psal o tom myslím v osmdesátých letech The Economist. Bojůvka tří muslimských teroristů, vyzbrojená samopaly, pistolemi a ručními granáty, vešla do restaurace a začala střílet na tam sedící hosty. Zabili jednoho, ale potom byli zneškodněni deštěm kulí, když hosté vytáhli své pistole a vrátili střelbu. Jeden z nich to přežil a potom si v nemocnici trpce stěžoval, že jim jejich nadřízení neřekli, že Israelci nosí zbraně. Tento případ mám ověřený z jiných zdrojů. Jejich plán byl způsobit masakr a - zatímco policie je zaměstnána tam - přesunout se jinam a udělat totéž a tak dále.

Zbraně v rukou občanů tedy mají **cenu**. Konec konců v Americe ty slavné lupičské gangy jako Frank a Jesse James či Dillinger gang byly zlikvidovány občany západních měst, kterým se nelíbilo být terčem loupeží, a vložili se do toho.

V dnešní Americe naprostá většina států přijala zákon o povinném vydání povolení na nošení zbraní, pokud žadatel je bezúhonný. Výsledkem nebyla krvavá lázeň jak hrozili odzbrojovači, ale významný pokles zločinnosti. Město Kennesaw poslouží jako dobrý příklad užitečnosti zbraní. Kennesaw je satelitní město Atlanty v Georgii. Tamější občané si odhlasovali, že každá domácnost musí mít doma střelnou zbraň a munici do ní. V Americe je taková věc možná. Kdo měl zásadní námitky, mohl se vykoupit zaplacením poplatku ve výši průměrné ceny střelné zbraně. Ta tam není vysoká. Zločinnost klesla na desetinu a zůstává nízká. Počet obyvatel města se zdvojnásobil, je to dnes to nejbezpečnější místo v USA. Příklad byl opakován jinde. Z amerických států má tradičně nejnižší zločinnost Vermont,

který nemá žádné omezení na zbraně. Kromě toho, že střelné zbraně se nesmí prodávat dětem.

Tak tedy otázka, zda mít nebo nemít přístup ke zbraním, by se zdála odpovězena dost jasně. Jenže zde nejde tak docela jen o pravdu. Je to otázka moci a tu je třeba získat a opatrovat si ji.

Sydney, 6. května 2016

Geniálna myšlienka poľského ministra

Pavol Minárik, Právo

Vytvořme z uprchlíků armádu, která si osvobodí Sýrii, navrhl polský ministr:

Do Evropy přišlo v poslední době několik stovek tisíc mladých Syřanů, ze kterých by bylo možné vytvořit armádu bojující za osvobození jejich vlasti a dát jim tak najevo, že to za ně nikdo jiný neudělá. V rozhovoru pro polskou televizi TVP to uvedl polský ministr zahraničí Witold Waszczykowski.

„Uprchlickou krizi je třeba vyřešit tam, kde k ní došlo. Tedy v jejich vlasti – Sýrii. Vojenskou cestou a bez přímé účasti Evropy,“ zdůraznil Waszczykowski.

Zároveň dodal, že si neumí představit „vyslání našich vojáků do Sýrie, zatímco tisíce uprchlíků z této země na Unter den Linden v Berlíně či na jiných místech budou popíjet kávu a sledovat, jak bojujeme za jejich bezpečnost”.

Nikdo nežádá, zdůraznil ministr, aby v Sýrii bojovaly ženy a děti. „Avšak desítky tisíc Syřanů, kteří po přeplutí k řeckým břehům a opuštění člunů nežádají jídlo, pití, či oblečení, ale kde si mohou dobít mobil by mohli – s naší pomocí – osvobodit svoji vlast,“ navrhl polský ministr.

Zároveň připomněl, že vytvoření bojových jednotek v zahraničí by nebylo novinkou. „I z Poláků kdysi v daleké cizině vytvářeli jednotky, které potom bojovaly za svobodu svojí vlasti”.

Witold Waszczykowski je ministrem nové polské vlády od pondělního poledne.

Novinky cz

Perverzní úvaha

Aston - Oldrich Neff - NevPes

V pondělí 9. května v sedm večer našeho času byla zveřejněna další část Panama Papers. V materiálech firmy Mossack Fonseca se ocitlo 173 společností, 223 adres a 272 lidí, to vše spojeno s Českou republikou.

Když se o tom veřejně mluví, seriózní novináři k tomu dodávají, že přítomnost na seznamu neznamená, že dotyčný je zločinec. Ale víte, jak to u nás chodí – to je syn toho probodnutýho, to bude asi také pěkněj lump, pravil Josef Švejk. Kdybyste moje jméno našli v Panama Papers, taky byste mě asi neměli rádi, respektive, měli byste mě ještě míň rádi, než máte.

Kdybych se na věc měl dívat perverzně, ostatně mám k tomu sklony, mohl bych na celé věci vidět i pozitivní stránku. 272 lidí, to je docela slušná suma, docela velká parta šikovných, světaznalých lidí, kteří se dovedou orientovat a vyznají se v tlačenici a dovedou urvat, co se dá. Před pětadvaceti lety to mávalo mávátkem před tribunou soudruha Husáka a teď je v Panama Papers, je to důkaz šikovnosti, inu, česká hlava se neztratí!

Hodně nápadně se neztratil Radovan Krejčíř. Utekl z Česka za okolností, které se nikdy neobjasnily, dá se soudit, že podmazal policajty a ti mu pomohli k útěku. Teď s úžasem čteme, že náš krajan, zavřený v jihoafrické base, měl organizovat přepad věznic ve stylu Liga gentlemanů a po útěku měl skrze své lidi zavraždit několik lidí, aby v nastalém zmatku mohl zmizet... někde v buši, kdepak se dneska dá zmizet?

Zatím jsme čítali, že český turista čmajznul v sámoošce šišku salámu. Náš krajan ale chtěl nechat přepadnout svoji věznici muži vyzbrojenými puškami Vektor R4. To už je něco, panečku!

Když už nic, tak je to důvod k hrdosti, jak vysoko to našinec dotáhl.

A jak by se hruď dmula, kdyby opravdu Krejčíř z dýmajících trosek věznice prchl a v kánoji odpádloval po řece z krve nevinných obětí!

Takhle daleko to ale nedošlo. Krejčíř sedí a lidi z Panama Papers jsou pravděpodobně v klidu. No a Roman Janoušek, který v opilosti přejel jednu paní a chtěl ujet policajtům, je z basy venku a nejspíš se do ní nevrátí za asistence soudního systému, který nás může potěšit jenom tím, že je

díky ministru Pelikánovi opravdu, ale úplně opravdu Hate Free.

Nová integrace.

K.A. Pokorny NL 12.května 2016

Co vlastně je, ta Integrace? Je zajímavé jak se vynořují stále nová a nová slova, přestože většina lidí mnohdy se ani neví, co přesně znamenají. Bylo tu už quasi, super, multikultí a nyní není jedno zpravodajství jak v TV, v rozhlase nebo v novinách, aby se tam několikrát neobjevilo slovo Integrace. Co j to tedy vlastně je, ta integrace? Nad tímto modním slovem se dohadují jak jazykovědci, tak sociologové, psychologové a různí lidumilové. Zhruba řečeno znamená integrace přizpůsobit se dobrovolně kultuře a zvykům země, která poskytuje dotyčnému přistěhovalci či běženci asyl a stará se o něj a jeho rodinu. A zde nám vyvstává konkrétní problém: zjištění, že integraci není možné naučit se tak, jako jazyku. Je to otázka dobré vůle a toho, jak hlubnoko je v příchozích zakořeněná jejich stará kultura, do jaké míry jim jejich bývalý život, tedy ta jejich kultura vůbec dovoluje nový životní styl, tedy tu integraci, provádět a přijímat. Mezitím co nově příchozí z křesťanských zemí nemají téměř žádné problémy, přinášejí si příchozí z arabských, islamistických zemí své problémy do všech zemí, ve kterých se hodlají usadit. Pěstují si je všude, kam přijdou, místo aby se přizpůsobovali. Tiše se dmnívají, že to budou oni, kdo přizpůsob nové spoluobčany sobě a svému životnímu stylu. Svému náboženství. Smutné je, že mezi aspiranty na asyl jsou také křesťané, kteří byli mimo jiné problémy nuceni utéci též před fanatickými moslimy. A nyní jsou s nimi promícháni a v obytovnách jsou vydáni na milost a nemilost nesmiřitelným islámským barbarům, kteří je napadají a ponižují. Proč to tak dělají? Korán jim totiž zakazuje akceptovat nevěřící. Každému, kdo o tom nic neví, bych doporučoval, aby si sehnal dobrý překlad Koranu, této knihy knih a přečetl si ho pečlivě. Já jsem to udělal již před lety a nestačil jsem se divit. A nemyslete si, že to byla nějaká propagační literatura. Měl jsem v rukou překlad od věhlasného českého orientalisty, Dr. Ivana Hrbka, který nejen mluvil aramejsky a několika dalšími arabskými jazyky, ale vyučoval svého času na různých universitách v arabských zemích. Za komunismu to kupodivu šlo. Nakonec sám přestoupil na islam, takže se nedá předpokládat, že by jeho překlad Koranu byl proti tomuto náboženství nějak zaujatý. Naopak. A co dělají s křesťanskými Araby ti „integrující se příznivci všech Arabů“ Strhávají jim kříže z krků, berou jim jídlo i přidělené pokrývky a matrace a nechávají je spát na holé zemi (jedná se o utečenecké ubikace v Německu). Jako vrchol všeho jsou vlastně též skoro všichni dozorcí muslimové. Ti byli jmenováni německými organisacemi, které se snaží být objektivní a korektní. A především hledají někoho, kdo se s těmi imigranty domluví. Problémy s integrací jsou v každé hostitelské zemi různého druhu. V Německu se má nyní během května uzákonit povinnost navštěvovat kurzy němčiny, v Nizozemí je celkem ponecháno na imigrantech samých, jak se přizpůsobí. Velice dlouhá doba, potřebná k vyřízení žádostí o asyl je možná také příčinou toho, že poměrně dost žadatelů uvažuje o návratu domů, protože místní zákony nedovolují sllučování rodin, či proto, že nemůželi imigrant ani po pěti letech pobytu v zemi zajistit rodině slušný život bez sociální pomoci. V severských zemích musejí aspiranti na asyl odevzdávat veškeré přivezené finance na úhradu svého pobytu. Divili byste se, jaké částky si ti „ubožáci“ vzali sebou. Ale v severských zemích se jim stejně nelíbí, vládné tam zima, tma a velká přísnost na lid asylantský. Jenom z Norska má být nyní posláno domů 18.000 imigrantů. Ale nikde není nějaký konkrétní předpis, vydaný tou předpisy tolik milující EU, jak provádět tu neustále citovanou integraci.

Tento týden byl v jedné televizní diskusi hostem také profesor Ruud Koopmans, nizozemský sociolog a vedoucí oddělení specialisovaného na imigraci a integraci při Humboltově Universitě v Berlíně. A ten si vám dovolil tvrdit, že muslimové se nikdy integrovat nemohou, protože jim to nedovoluje Koran. Viz výše mojí zmínku o tom, že by si ten Koran měl každý přečíst. Profesor Koopmans poukazoval také na tu skutečnost, že při průzkumu, prováděném mezi zdánlivě integrovanými muslimy se z těch, kteří se měli rozhodnout mezi Koranem a demokracií, 70% vyslovilo pro Koran. Nakonec jenom malá poznámka : o co se to vlastně snažíme? Vždyť přece z nedávné praxe víme, že i ten zdánlivě integrovaný muslim může vyhodit do vzduchu jak sebe, tak půlku letiště.

Neexistuje nikdo, koho by někdo nepostrádal.

V loňském roce zemřelo na našich silnicích 252 lidí. Každý z nich byl něčí otec, matka, dítě, nebo přítel. Na našich silnicích neexistuje nikdo, koho by někdo nepostrádal. Pokud ale budeme spolupracovat, můžeme dosáhnout naší vize nula, zaměřené na zabránění vzniku úmrtí či vážných zranění. Další informace naleznete na stránkách towardszero.vic.gov.au